

ת"פ 53949/01/18 - מדינת ישראל, באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים נגד ארתור עקיבאייב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

בפני כבוד השופט מרדכי לוי

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים

ע"י עו"ד אליסף קליין

נגד

הנאשם

ארתור עקיבאייב

ע"י עו"ד משה אלון

הכרעת - דין

פתח דבר

1. בכתב האישום יוחסו לנאשם (להלן גם: "ארתור") **שתי העבירות הבאות: גניבה בידי עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 390 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); והתפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.**

2. **העובדות הנטענות בכתב האישום** תפורטנה להלן, תוך שמירה על המספור שבכתב האישום:

(1) בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירת הנאשם כשוטר בבילוש דן, בתפקיד בלש.

(2) ביום 19.7.17 (להלן גם: "יום האירוע"), בשעה 15:00 לערך, הגיע הנאשם יחד עם צוות הבילוש, שכלל את שי גבריאלי (להלן גם: "שי"), את מאור מנסור (להלן גם: "מאור") ואת נפתלי לוין (להלן גם: "נפתלי") (להלן יחד: "הצוות" או "השוטרים"), לביתו של מר הרצל יוסף יופי (להלן: "המתלונן" או "הרצל") אשר ברחוב הירדן בבני ברק (להלן: "הדירה" או "הבית"), על מנת לבצע חיפוש בדירה מכוח צו חיפוש (להלן: "החיפוש").

(3) במהלך החיפוש איתר הנאשם מעטפה השייכת למתלונן, ובה כ-7,500 ₪ במזומן (להלן: "מעטפת הכסף" או "הכסף"). המתלונן נשאל למקור הכסף, ולאחר שהשיב, הוחזרה לו מעטפת הכסף והוא התבקש להחזיק בה עד תום החיפוש.

(4) בהמשך החיפוש, איתר הצוות בארון חדר השינה קופסה ובה שקית תכשיטי זהב, הכוללת: עשרה צמידים זהב 18 קאראט מסוגים שונים, שש טבעות זהב, שרשראות זהב (חלקן משובצות יהלומים), מספר זוגות עגילי זהב ושני שעוני נשים מזהב אשר אחד מהם משובץ יהלומים (להלן: "אוסף התכשיטים" או "התכשיטים").

- (5) המתלון נשאל למקור אוסף התכשירים והשיב כי מדובר בתכשירים שקיבל בירושה מאמו ומאחותו ז"ל. הואיל וכך - אוסף התכשירים לא נתפס והוחזר למקומו.
- (6) בסיום החיפוש הודע למתלון על-ידי הצוות כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה (להלן גם: "**התחנה**"). טרם עזיבתו את הדירה, הוציא המתלון מכיסו את מעטפת הכסף והניחה בתוך מגירה בספריה אשר בסלון.
- (7) המתלון התבקש לנעול את דלת הדירה. לאחר שהמתלון עשה כמצוות הנאשם, מסר המתלון לנאשם את מפתחות דירתו (להלן: "**המפתח**" או "**המפתחות**"), והצוות ליווה את המתלון לתחנת המשטרה.
- (8) בשעה 17:46 לערך, בעוד המתלון מעוכב בתחנת המשטרה, נטל הנאשם קטנוע משטרתי (להלן: "**הקטנוע**" או "**האופנוע**"), נסע לדירה והתפרץ אליה באמצעות המפתח, וגנב מתוכה את מעטפת הכסף ואת אוסף התכשירים.
- (9) במעשיו המתוארים לעיל, התפרץ הנאשם לדירה בכוונה לבצע גניבה וגנב דבר שהגיע לידי מכוח עבודתו כעובד ציבור.

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

במענה לכתב האישום, שנמסר על ידי בא-כוחו של הנאשם בדיון שהתקיים ביום 25.3.18, צוין, בין היתר, כי הנאשם מודה בתוכן סעיפים 1-5 לעובדות הנטענות בכתב האישום, שפורטו לעיל.

הנאשם הודה גם בתוכן סעיף 6, למעט הסיפא; הוא הכחיש מחוסר ידיעה מה עשה המתלון עם מעטפת הכסף והיכן הוא הניח אותה.

באשר לתוכן סעיף 7, הנאשם כפר במסירת המפתחות לדירה. לטענת ההגנה, "המפתחות של הדירה נמסרו לשוטר אחר שהוא לא יודע את זהותו ואם בכלל. הוא לא זוכר פשוט. זה פרט שבזמנו לפחות היה שולי. הוא יודע שהיו איתו עוד שלושה שוטרים, הוא לא יודע למי מהם מסר המתלון את מפתחות הדירה, ככל שהוא מסר".

הנאשם כפר בתוכנם של סעיפים 8-9. נטען כי "הוא אכן חזר למקום, כלומר לכתובת המקום... אבל לא לדירה עצמה. לא נכנס לדירה ולא התפרץ לדירה ולא גנב ממילא מתוכה את מעטפת הכסף ואת אוסף התכשירים". ב"כ הנאשם הוסיף כי "אין לנאשם טענת אליבי. הוא מאשר גם שהוא חזר למקום, רק לא לדירה. הארנק שלו, שבתוכו תעודת המנוי שלו, כאשר הוא יצא בעצם וירד מהדירה, נפל בסמוך לכתובת הדירה. ולכן שב לקחת אותו. הוא מצא אותו ולקח אותו".

כאן המקום לציין כי ביום 17.7.18 הבהיר הסניגור כי "במענה לגבי סעיף 4, אני לא חלוק שהיתה קופסא של שקית עם תכשירים אבל התכולה לא ידועה לנו. אנו כופרים בתכולה מחוסר ידיעה".

העובדות שאינן במחלוקת וגדר המחלוקת העיקרי

4. בפועל, אין מחלוקת בין הצדדים כי במסגרת תפקידו כבלש משטרתי, השתתף הנאשם בחיפוש; וכי במהלך החיפוש נמצאו, בין היתר, מעטפת הכסף ואוסף התכשירים, אשר נותרו בדירה בסיום החיפוש.

כמו כן, אין מחלוקת כי הנאשם חזר בהמשך המשמרת, ביום האירוע, לכתובת הדירה.

למעשה, **גדר המחלוקת העיקרי** בין הצדדים במשפט, בשים לב למענה של הנאשם בפתח המשפט כמפורט לעיל, נגע **לשאלת מעשיו של הנאשם בעת שחזר לכתובת הדירה**, לאחר סיום החיפוש. לעמדת המאשימה, הנאשם התפרץ לדירה באמצעות המפתח שמסר לו המתלונן קודם לכן, וגנב את מעטפת הכסף ואת אוסף התכשיטים; ואילו לעמדת ההגנה, לאחר סיום החיפוש הנאשם כלל לא קיבל לידיו את מפתחות הדירה, כלל לא נכנס (שוב) לדירה וכלל לא גנב את הכסף או את התכשיטים, אלא הוא חזר לכתובת הדירה על מנת לאתר את ארנקו האישי (להלן: "**הארנק**") שאבד, ושבתוכו היתה גם תעודת המנוי שלו, כבלש משטרתי (להלן גם: "**התעודה**").

נוסף על כך, כבר במהלך דיוני ההוכחות בתיק **הבהירה ההגנה כי קיימת מחלוקת (גם) בשאלה האמנם נגבו הכסף והתכשיטים** - כטענת המתלונן - או שמא כלל לא התרחש אירוע של פריצה וגניבה והמתלונן בדה את הדברים מליבו (ראו למשל עמ' 216-217 לפרוטוקול).

עם זאת, ב"כ הנאשם הבהיר כי אין מחלוקת שהשוטרים שי ומאור אשר השתתפו אף הם בחיפוש - ואשר, כפי שיצוין להלן, הודעותיהם במח"ש הוגשו בהסכמה - **לא פרצו לדירה ולא נגבו** ממנה את מעטפת הכסף או את אוסף התכשיטים (ראו למשל עמ' 219 לפרוטוקול).

הראיות שהובאו בפני בית המשפט

5. בפני בית המשפט העידו, במסגרת פרשת התביעה, המתלונן, שכנו של המתלונן מר יוסף שמיאן והחוקר ממח"ש רס"ר עופר בביצקי (להלן גם: "**עופר**" או "**בביצקי**").

זאת, לאחר שב"כ הנאשם ויתר, בין היתר, על חקירתם של שי ושל מאור, והודעותיהם במח"ש הוגשו כאמור בהסכמה.

כמו כן, הוגשו מטעם המאשימה 46 מוצגי תביעה, שמתוכם 33 מוצגים במסגרת תיק מוצגים מוסכם; ועיקרי המוצגים יובאו להלן.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם (בלבד); אך לאחר עדותו של העד מטעם בית המשפט, נפתלי, העיד לבקשת ההגנה גם פקד גיל הרוש, כעד הזמה לעדותו של נפתלי, כפי שיצוין להלן.

נוסף על כך, הוגשו מטעם ההגנה שישה מוצגים, שאף עיקריהם יפורטו להלן.

כאן המקום לציין כי נפתלי, אשר השתתף בחיפוש, לא זומן על ידי הצדדים כעד מטעמם, ולמעשה הוא לא נכלל ברשימת עדי התביעה בכתב האישום. בהקשר זה הבהיר ב"כ המאשימה כי נפתלי כלל לא נחקר במח"ש, כיוון שעזב את הארץ לחו"ל זמן מה לאחר יום האירוע.

עם זאת, באי-כוח הצדדים לא התנגדו לזימונו של נפתלי כעד מטעם בית המשפט, בתום פרשת ההגנה; ובפועל, לאחר שהתברר כי נפתלי חזר לארץ, הוא אכן העיד, בסיום פרשת ההגנה, כעד מטעם בית המשפט, ביוזמת בית המשפט.

כמו כן, הוגשה בהסכמה תעודת חיסיון, בחתימת שר הביטחון, מיום 21.2.18 (**בימש/1**).

עיקרי הראיות

6. בטרם אפנה לניתוח הראיות העיקריות, אעמוד תחילה על עיקרן.

עיקרי ראיות המאשימה

7. להלן יפורטו עיקרי הראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם המאשימה:

ת/1: נתוני הצ'יפ המסטרתי, שמהם עולה כי ביום האירוע (19.7.17) נהג הנאשם על הקטנוע בין השעות 17:46:49-17:50:33 מרחק של 1.6 ק"מ, וכן כי בין השעות 17:54:59-18:01:33 נהג הנאשם מרחק של 1.7 ק"מ.

ת/2: הודעת דוא"ל (אי-מייל) שקיבל החוקר בביצקי בדבר הנתונים שעלו ממערכת "תמונת נוף" המסטרית, אשר מתעדת את מסלולי הנסיעה בניידות השונות, ושמהם ניתן ללמוד כי קטנוע שמספרו 72309 ("הקטנוע") נראה ביום האירוע בין השעות 17:45-18:20 במסלול הבא: "17:47 הקטנוע בין קרניצי לז'בוטינסקי 17:48 הקטנוע בין מינץ לז'בוטינסקי 17:49 ז'בוטינסקי פינת סוקולוב 17:50 הרב שך 17:51 הירדן 17:54 הירדן (לכיוון הרב שך) 17:55 ז'בוטינסקי... 18:01 מרחב דן...".

יצוין כי החוקר בביצקי הסביר בעדותו כי "תמונת נוף זו מערכת מסטרית שעוקבת אחרי כל רכבי המסטר עם GPS עם מפה איפה הם נמצאים בכל רגע נתון" (עמ' 98).

ת/3: מזכר שערך החוקר בביצקי, שלפיו הוא יצר קשר עם המתלונן אשר מסר לו, בין היתר, כי "לא נמצאו כל סימני פריצה, לא בדלת הדירה ולא באף חלק אחר בדירה, פנימי או חיצוני".

ת/6: מזכר שבו רשם החוקר בביצקי את הדברים הבאים: "ביום 28/9/17... ראש זרוע חקירות דובי שרצר נכנס ביחד איתי לתשאול פתוח של החשוד. במהלך התשאול הוטחו בארתור כל ראיות התיק המצביעות על כך ששב לדירתו של הרצל לאחר החיפוש המסטרתי שנעשה שם. בעקבות הצגת נתוני תמונת הנוף אישר ארתור כי חזר לאזור הדירה בטענה כי אבד לו ארנקו במהלך החיפוש ועל כן שב לאזור הדירה במטרה לחפשו".

ת/8: מזכר נוסף שערך החוקר בביצקי ושב צוין כי: "היום פניתי לקצינת הערכה מלי חזן וביקשתי ממנה לבדוק האם בתיקו האישי של ארתור מופיע אזכור לכך שהוא מאבד תעודות מנוי באופן סידרתי. מלי חזרה אלי ואמרה כי לא מצאה שום דבר הקשור לנושא הזה".

ת/10: דו"ח פעולה שערכה חוקרת מח"ש הדרה וילק, בנוגע להובלה והצבעה, ושב רשמה, בין היתר, כי: "... בנקודה מסוימת אמר לנו ארתור ששם חנה את הקטנוע ויצאנו מהרכב. משם ארתור הוביל אותנו לבניין של הרצל והראה לנו שעלה למעלה גרם המדרגות הראשון וטען כי בנקודה זו הבין שלא סביר ששם נפלה לו התעודה ולכן עזב את המקום. הצביע כי דירתו של הרצל נמצאת קומה אחת למעלה משם. ארתור יצא מהבניין וחצה את הכביש והצביע בחניון של הבניין הסמוך וטען ששם מצא את התעודה, סמוך להיכן שעשה פיפי לאחר החיפוש בביתו של הרצל...". יצוין כי דברים דומים רשם גם החוקר בביצקי במזכר שסומן **ת/11**, וראו גם תמליל שסומן **ת/29**.

ת/13: מזכר שרשם חוקר מח"ש ערן אגם, בעיקר ביחס לממצאים מתוך מכשיר הטלפון הסלולרי של הנאשם, והממצאים צורפו למזכר. בממצאים ישנה תכתובת בין הנאשם לבין "טובה בעלת דירה" (להלן: "טובה") בגין תשלום חוב לחברת החשמל ביחס לדירה ששכר הנאשם מטובה: ביום 10.7.17 כתבה טובה "הי ארתור יש חוב בחברת חשמל". בהמשך אותו יום כתבה טובה כי: "ארתור אכן יש עיצומים אבל שירות לקוחות עובד. אבקש לשלם את החשבון

כדי שלא תסחוב ריבית פיגורים". למחרת כתבה שוב: "הי ארתור אני לא רוצה לנדנד אבל השכרתי את הדירה והם לא יכולים להעביר על שמם בגלל החוב. אנא שלם את החוב...". ביום 19.7.17 רשמה טובה לנאשם כי: "הי ארתור שוב אני. בדקתי בחברת חשמל העיצומים הם רק בטלפון... חבל ריבית פיגורים וכל התשלומים רק עולים לך בבקשה לסיים את החוב".

כמו כן, למזכר (ת/13) צורף צילום של קבלה מיום 20.7.17 אשר שלח הנאשם לטובה, על תשלום לחברת החשמל בסך 3,533.92 ₪, ואשר התקבל במזומן באותו יום.

ת/14: דו"ח פעולה שרשם הנאשם בקשר לחיפוש בדירה של המתלונן. בדו"ח אין אזכור לכך שבמהלך החיפוש נמצאו אוסף תכשיטים וסכום כסף גדול במזומן.

ת/16: הודעה שמסרה במח"ש החוקרת המשטרתית רנ"ג מרים ויצמן, אשר חקרה את המתלונן באזהרה ביום האירוע בגין חשד להחזקת סמים לצריכה עצמית (ת/17). רנ"ג ויצמן נשאלה "מה עושים עם דברים שנתפסו עליו בחיפוש או בעיכוב", והשיבה כי "... אם זה לא קשור לעבירה כמו למשל מפתחות של בית... אז הסייר מחזיק את זה עד המשך הטיפול או שהם נותנים לו את זה. אם זה לא כלי מסוכן" (עמ' 1); בהמשך הודעתה ציינה רנ"ג ויצמן כי אינה זוכרת האם במקרה דנן היא קיבלה את המפתחות לידיה, או האם השיבה אותם למתלונן בסיום החקירה (עמ' 3).

ת/21: דו"ח פעולה שערך הנאשם ושבזו תיאר את חזרתו של המתלונן לתחנת המשטרה ואת הטענות שהשמיע כלפי הצוות: "במהלך סיום משמרת ערב... הגיע בחור שביצענו חיפוש אצלו בדירה... וטען כי נגנבו לו מהבית יותר 7500 אלף ש"ח [כך במקור] ושקית תכשיטים, לציין כי הנ"ל טען כי אנחנו לקחנו לו את הדברים ואני ושותפי הסברו לו שילך ויתלונן במח"ש... היה ריח חריף של אלכוהול וכולו הזיע וחזר על הדברים". בהמשך ציין הנאשם, בקשר לחיפוש, כי: "... מיד לאחר מכן יצאנו מהדירה ואני ביקשתי ממנו לסגור את הדלת של הדירה. הרצל וידה כי הדלת סגורה עזבנו את המקום".

ת/22: מזכר שרשם שי ושבזו ציינו, בין היתר, הדברים הבאים: "... הגיע אדם העונה לשם הרצל... טען... כי נעלמו לו מהדירה 7,500 אלף ש"ח [כך במקור] ותכשיטים... אמרתי להרצל שאם הוא חושב שאחד מאיתנו לקח דבר מה הוא רשאי לפנות למח"ש ולהתלונן... פניתי לכל אחד מהבלשים באותו הרגע שהיו עימי בחיפוש... ושאלתי אותו האם חלילה וחס מישהו מכם לקח משהו והתשובה היתה שלילית לחלוטין...".

ת/26: תמליל עימות בין הנאשם לשי, שנערך ביום 30.9.17, אשר במהלכו אמר שי לנאשם כי "לא היה לך מה לחזור לדירה... ואתה יודע את זה טוב מאוד... אתה יודע בדיוק מי אני אתה יודע איזה חבר אני, איזה גבר אני, ש-, אין דבר שאתה מבקש ממני או כל בלש אחר ואני תמיד אומר כן... לבוא ולהגיד... את הטענה המצחיקה הזאת שאני אלך לדווח עליך לקצין... אני מדבר איתך הכי אמיתי שבעולם. אין דבר כזה" (שם, עמ' 4-5); שי ביקש מהנאשם לומר את האמת ובכך יסיים את הסיפור ויסייע גם לחבריו אשר סובלים מהתמשכות החקירה. הנאשם השיב כי לא גנב את הכסף ואת התכשיטים והוסיף כי "כואב לי על הסיטואציה שהוא [שי] פה, שמנצור היה פה... ושאני פה. ובאמת אנחנו פה על סתם ועל כלום" (בעמ' 21).

ת/30: הודעה של שי, בחקירה "פתוחה" במח"ש שנערכה ביום 10.9.17, שבה הוא מסר, בין היתר, כי בין חברי הצוות שהשתתפו בחיפוש בביתו של המתלונן היה גם נפתלי, אשר הצטרף למחלק שלהם כחודש לפני האירוע. לטענת שי, בהמשך המשמרת שבה נערך החיפוש: "אז פתאום הוא [נפתלי] זרק לי... 'שמע שי... הבחור הזה שהיינו אצלו זה נראה לי בן אדם נחש, נראה לי בן אדם מסוכן'... נשמע לי טיפה מוזר אבל או שהוא קלט גם את הבן אדם או שלא יודע מה... עברו שעה וחצי, שעתיים, כאילו, איך פתאום חזרת אחורה? לא התייחסתי לזה" (עמ' 8-9). "חוקר: למעט האמירה של נפתלי היה עוד משהו בחיפוש שגורם לך לאיזהו חשד כלפיו? נחקר: לא. לא... חד משמעית לא" (עמ' 5

(17-16).

ת/31: חקירה של שי באזהרה, שנערכה ביום 27.9.17, שבתחילתה כמו גם בהמשכה טען שי כי נעשה לו "עוול ענק", כלשונו. בהמשך הוא תיאר את האופן שבו נערך החיפוש בדירה. למיטב זכרונו, מאור נעל את דלת הבית ולאחר מכן נערך חיפוש ברכבו של המתלונן. שי חזר על הדברים שמסר לו נפתלי בהמשך המשמרת באותו יום, לגבי אופיו של המתלונן. כמו כן, תיאר שי את חזרתו של המתלונן לתחנה ואת טענותיו כי נגנבו ממנו הכסף והתכשיטים, והוסיף: "שאלתי את האנשים שהיו סביבי, שזה הבלשים שהיו איתי, אתה לקחת משהו? אתה לקחת משהו?... את ארתור, את מנצור ואת נפתלי... ואמרו לי כמו בן שלא" (קובץ א, עמ' 24).

"חוקר: תגיד לי יש מצב שלא כולם היו לידו [ליד המתלונן] כל הזמן... נחקר: לא למיטב זכרוני. כי אני בדרך כלל מקפיד על הדברים האלה. חשוב מאד שתמיד שאנחנו עושים חיפוש שהבן אדם יראה מה אנחנו עושים" (עמ' 29). "אני זוכר איך שיצאנו מהדלת... אני חושב שמנצור סגר... חוקר: ... מי לקח את המפתח?... נחקר: ... לא יודע להגיד לך, תשאל אותם, או שזה נשאר אצל מנצור או ש-, או שהוא מסר אותם באותו רגע" (עמ' 30-32). בתמליל החקירה נקלטו לאחר מכן מילים לא ברורות אולם בהודעה נרשם באותו מקום: "לשאלתך, להרצל" (ת/24, עמ' 5).

שי נשאל גם על רכישה של תכשיטים ועל הסרטון שבו לטענת החוקר נצפית תנועת זריקה של דבר מה על ידי שי לכיוון הנאשם; אולם, כיוון שבפועל אין טענה, לא של המאשימה ואף לא של ההגנה, ששי היה שותף לגניבה המיוחסת לנאשם, אינני מוצא מקום להרחיב בעניין זה.

ת/32: חקירה נוספת של שי באזהרה, שנערכה ביום 28.9.17. בתחילת חקירה זו חזר שי על כך שהוא חף מפשע. בהמשך החקירה הוא התייחס לאפשרות שהוא או הנאשם חזרו לדירה לאחר החיפוש: "חוקר: תגיד מי חזר ... למקום של החיפוש על קטנוע? נחקר: אני לא יודע... אתם אמרתם, שאלתם אותי אם ארתור חזר לשם... אמרתי יכול להיות שכן ויכול להיות שלא... ארתור לא היה אמור לחזור לשמה. נקודה. עד כמה שזכור לי. חוקרת:... ואתה היית אמור לחזר לשם? נחקר: לא... חוקר: וחזרת לשם? נחקר: למיטב זכרוני, עד כמה שאני זוכר לא" (קובץ ב עמ' 16-17. ראו גם קובץ א, עמ' 18).

שי ציין כי בדרך כלל האדם שבדירתו נערך חיפוש נועל את הדלת והמפתח נשאר אצלו. במקרה דנן שי אינו זוכר בוודאות מה אירע, אך חושב שמאור ניסה לנעול את הדלת ולאחר שלא הצליח המתלונן עזר לו (קובץ ג, עמ' 11-12).

"חוקר: מי היה במשמרת? נחקר: עבדנו אני... ארתור... מנצור... ונפתלי. חוקר: ונפתלי. היה עוד מישהו... ממדור בילוש... מחלק בילוש? נחקר: לא, לא היה" (עמ' 17-18).

בשלב זה של החקירה נערכה הפסקה, בין היתר, לצורך הגעה לדיון בערר שהוגש על-ידי סנגורו של שי; לאחר מכן חודשה החקירה, אולם חלק זה של המשך החקירה לא הוקלט בשל תקלה, ולכן יובאו להלן ציטוטים מתוך הודעתו של שי - **ת/25** (שכאמור לא הוקלטה):

"ש: אתה זוכר שהוא אמר לך שהוא רוצה לקנות סיליקון. ת: הוא אמר משהו על סיליקון ואני לא יודע שזה באירוע הזה. ש: אתה יודע שהוא חזר לדירה? ת: לא. ש: הוא אומר עכשיו הוא דיווח על משהו כזה. ת: לא. מה יש לו לחזור חזרה לדירה. ש: נשמע לך הגיוני שהוא חזר לדירה? ת: לא. ככה על דעת עצמו. ש: אמר שנפל לו הארנק בדירה. ת: לי הוא לא אמר. ש: נשמע לך הגיוני? ת: לא. אם היה דבר כזה הוא היה צריך לעדכן אותי והייתי אמור לדעת חד משמע... אני רוצה לחזור על מה שאמרתי שארתור לא קיבל שום אישור ממני לחזור לשום דירה בטח שלא לבד ובטח שלא אמר לי שנפל לו שם הארנק חד משמעית..." (ת/25, עמ' 6-7).

כמו כן, מסר שי כי הוא לא כתב דו"ח פעולה בנוגע לחיפוש: ... אני לא כותב דוחות פעולה אלא אם יש משהו קריטי. ש: האם ציינת את העובדה שמצאתם כסף/תכשיטים בדירה במהלך החיפוש וכי הרכוש הוחזר למתלונן? ת: כאמור אני לא כתבתי דו"ח כך שאיני יודע... ש: ארתור עקיבאייב כתב דו"ח פעולה יחיד במקרה הזה ולא ציין זאת... ת: אין לי הסבר. ש: האם דבר כזה אמור להיות מצוין בדו"ח? ת: אמור להיות מצוין" (עמ' 5).

ת/37: כתב ערובה בחתימת המתלונן, אשר נחתם בסיום חקירתו ביום החיפוש, בשעה 20:10 (עמ' 2).

ת/38: הודעת דוא"ל (אי-מייל) מהמתלונן לעופר ובה פירוט התכשיטים שנגנבו, לטענת המתלונן.

ת/39: תצלומים של הדירה (חלונות ומנעול הדלת) שצילם המתלונן.

ת/41: מזכר שערך החוקר בביצקי ביום 24.9.17: "היום יצרתי קשר עם קצין אח"מ... והנ"ל עדכן אותי כי לפני כחודשים, בעקבות אירוע אמינות של נפתלי לוי, הוחלט על העברתו מהמרחב... האדם שאחראי במשטרה על השיטור החרדי הינו אסף... יצרתי קשר עם אסף בכדי לברר פרטים על שהותו של נפתלי בחו"ל. אסף עדכן אותי כי ביום 03/09/17 יצא נפתלי כחלק ממשלחת זק"א לארה"ב... נפתלי היה אמור לחזור לפני ראש השנה ומסיבה שאינה ברורה לא חזר לארץ..."

ת/42: מזכר שערך החוקר דרור גבעוני ביום 28.9.17: "היום התקשרתי באמצעות הוואטסאפ לנפתלי... הבהרתי לנפתלי שאני צריך לפגוש אותו לצורך חקירה... והוא אמר לי שהוא לא בארץ... והחליט להישאר בחו"ל לצורך שידוך... שאלתי אותו שוב איפה הוא נמצא והוא סירב למסור לי... אמרתי לו שבכל מקרה כאשר הוא יגיע לארץ אנחנו נגיע אליו לחקירה. לאחר מכן הנ"ל המשיך לשלוח לי הודעות שהוא רוצה מעוניין לסיים את זה כמה שיותר מהר כדי להראות שהוא לא עשה כלום. לציין כי הקצין נחשוני עדכן אותי כי נפתלי לוי יצר איתו קשר ואמר לו שהוא בניו-יורק ולא עומד לחזור... ואם רוצים אותו הוא מוכן להיחקר בקונסוליה".

ת/43: מפת "גוגל" עם ציוני דרך של הנאשם, לטענתו, מול נתוני "הכפתור החכם" - שסומנו על ידי החוקר בביצקי במהלך חקירתו.

ת/44: דו"ח פעולה שערך מאור ושבנו נרשם כי: "במהלך סיכום משמרת הגיע האדם העונה לשם הרצל... לציין כי הנדון היה מזיע מאד ואף הדיף ריח של אלכוהול וטען בפני ראש הצוות כי נגנבה לו מעטפה ובה 7500 ₪ ובנוסף תכשיטים של ירושה"; בהמשך הדו"ח צוין כי בסיום החיפוש שנערך בביתו של הרצל קודם לכן: "... ויצאנו כולנו מהבית כאשר הרצל נעל את הבית בעצמו".

ת/45: הודעתו של מאור מיום 28.9.17, שבמהלכה התייחס, בין היתר, לאופן נעילת דלת הדירה בסיום החיפוש ומסר כי: "... אין לי שום קשר לפרשה הזאת. שאלה: מי יצא מהבית ראשון. תשובה: אני הייתי אחרון ביחד עם הנדון עצמו, הוא בא לרדת וביקשתי ממנו לחזור ולנעול את הדירה. הוא נעל את הדירה וירד איתי... שאלה: איפה היו שאר השוטרים? תשובה: אני חושב ששי ונפתלי היו ראשונים וארתור היה איתי... שאלה: אצל מי היה המפתח כשביקשתי ממנו לנעול? תשובה: לא זוכר... שאלה: מה הוא עשה עם המפתח? תשובה: אני חושב שהוא שם אותו אצלו. אני חושב. שאלה: מישהו מכם ניסה לנעול את הדלת לפני שהרצל נעל אותה? תשובה: יכול להיות, אני לא זוכר... שאלה: עשיתם חיפוש בעוד מקום חוץ מבבית שלו? תשובה: לא. שאלה: ברכב? תשובה: כן... נזכרתי... שאלה: מי פתח את הרכב? תשובה: לא זוכר, אני חושב שהרצל" (עמ' 2, 4-5).

בקשר להודעתו של מאור יצוין גם כי מוסכם על הצדדים שמאור לא זכר בידי מי היה המפתח של הדירה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 140).

ת/46: שתי פרפרזות גלויות של חומר חסוי, שמהן עולה כי בחודש יולי 2017 קיבל הנאשם סכום של 1,500 ₪ במזומן, וכי מתחילת שנת 2017 עד ליום 19.7.17 הוא קיבל סכום של 30,000 ₪ במזומן.

גרסת הנאשם בחקירה

8. תחילה אציין כי חלק מחקירותיו של הנאשם לא הוקלטו בשל תקלה (וממילא גם לא תומללו). לפיכך, בכל מקום שבו יש הקלטה ותמליל של חקירת הנאשם (דהיינו, חקירתו הראשונה של הנאשם וחלקה הראשון של חקירתו השניה) - אפנה לתמליל; ובכל מקום שבו אין הקלטה ותמליל של החקירה - אפנה להודעתו של הנאשם.

בחקירותיו במח"ש באזהרה מסר הנאשם בעיקר כדלהלן:

בחקירתו הראשונה, מיום 27.9.17 (שהתמליל שלה סומן **ת/27**; ההודעה סומנה **ת/4**) מסר הנאשם, בין היתר, כי ביום האירוע הוא יצא, יחד עם שי, מאור ונפתלי, לבצע צו חיפוש בבית של המתלונן, וכי המתלונן לא היה מעוניין בעדים לחיפוש ואף הפנה את הצוות למקום שבו הוחזקו הסמים שהצוות חיפש, עוד בטרם החל החיפוש (**ת/27**, קובץ א, עמ' 8-7). במהלך החיפוש נמצאה במגירה מעטפה: "פתחתי אותה ראיתי שטרות של מזומנים הרבה, של מאתיים שקל... אני לא ספרתי את הכסף... פשוט נתנו לידו לו [כך במקור] את המעטפה וביקשנו להכניס אותה לכיס" (קובץ א, עמ' 9-8). באשר לאוסף התכשיטים שנמצא בחדר השינה ציין הנאשם כי: "הוא אמר זאת ירושה, יש שם כל מיני דברים יקרים... פתחתי לידו... היו שם מלא תכשיטים... החזרתי את הדברים לקופסאות, וממש כאילו שמתי את זה לידו" (קובץ א, עמ' 11-10; עמ' 17). בסיום החיפוש החליט המתלונן להשאיר את מעטפת הכסף בבית: "הוא הוציא משמה איזה שטר או שתיים... והכניס את המעטפה... לתוך המגירה חזרה... בסלון" (קובץ א, עמ' 11-12; ראו גם עמ' 16); "אני והוא עוד עמדנו בדלת, אני נעלתי את הדלת ונתתי לו את המפתחות של הבית שלו... חזרנו לתחנה... סביבות תשע בערב... מגיע הבחור... הוא הזיע בטירוף... הוא לא היה נראה ונשמע מסטול... היה ממנו ריח של אלכוהול". המתלונן סיפר לנאשם ולחבריו לצוות כי הכסף והירושה נעלמו (קובץ א, עמ' 12-13).

"חוקר: כשאתם מגיעים לחיפוש בתיק סמים ומוצאים כסף מזומן במעטפה, זה לא משהו שצריך לתפוס כמוצג? נחקר: נכון... כשאנחנו נגיע לסוחר אנחנו נתפוס כל שקל, בוודאי... אבל ברגע שאנחנו יודעים שזה קליינט אנחנו לא תופסים כסף" (קובץ ב, עמ' 3).

הנאשם לא שלל את האפשרות שהמפתח נותר בידי לאחר נעילת הדלת: "חוקר: ... מי נעל את הדלת? נחקר: אני והרצל. חוקר: מי נעל פיזית? נחקר: אני. חוקר: ... והמפתח? נחקר: מסרתי להרצל. או שהוא היה אצלי אמממ, ורק בסוף החקירה מסרו אותו, אני לא זוכר. בדרך כלל אם אין משהו שהוא חד אנחנו נותנים... עכשיו כשאני נזכר... מי שנעל פיזית את הדלת זה היה הרצל, כי אני לא הצלחתי... אז הוא אומר לי תן לי... הצליח לנעול, ואז המפתח נשאר אצלו אני חושב... אני לא סגור על זה. לא סגור" (קובץ ב, עמ' 4).

(ההדגשות דלעיל ויתר ההדגשות בציטוטים שלהלן - הוספו ואינן במקור).

עוד מסר הנאשם כי באותו יום הוא עשה שימוש בקטנוע המשטרתי: "הלכתי לקנות סיליקון שקוף למקלחת... ברמת גן, בקרניצי... לא הרבה אחרי החיפוש, אולי שעה אחרי זה". הנאשם הוסיף כי היה בשני מקומות האחד בקרניצי והשני "בארלוזורוב אני חושב". "חוקר: ... זה השימוש היחיד שעשית במהלך אותו משמרת? נחקר: כן" (קובץ ב, עמ' 7-8. ראו גם עמ' 15, עמ' 20).

"חוקר: תגיד, כשסיימתם את החיפוש וירדתם למטה אתה ושי דיברתם מחוץ לדירה? נחקר: לא... אה, יכול להיות שאולי

הלכנו להשתין" (קובץ ב, עמ' 10; ראו גם עמ' 18). עוד ציין הנאשם כי שי חשד בנפתלי וכי הוא סיפר לו שנפתלי אמר בסיום החיפוש כי המתלון נראה "ממזר" (קובץ ב, עמ' 13-14).

"חוקר: אתה יודע מה זה **תמונת נוף**? נחקר: כן... זה שמצלמים מלמעלה איזה שטח. חוקר: לא... נחקר: אז אני לא סגור על זה... אני יודע שיש לנו תמונת נוף... צילום מלמעלה... שאתה יכול להיות רחובות וזה אם אני לא טועה. חוקר: ... השאלה שלי אם אתה מכיר את מערכת תמונת נוף... נחקר: לא, לא, אני שמעתי עליה, לא, לא מכיר. חוקר: מה שמעת עליה? נחקר: ש-, לא יודע, שיש למשטרה, חוקר: מה זה, מה זה, שמה היא עושה? נחקר: שהיא מראה תמונה, אני יודע, צילום מלמעלה... תצלום אווירי... יכול להיות שאני טועה... אני לא משתמש במערכות האלה... חוקר: אתה מכיר מערכת שנקראת **כפתור חכם**? נחקר: כן... של הצ'יפ של האוטו... חוקר: מה אפשר להוציא מזה? נחקר: אממ, מהירות, פניות שעות, מקום, הכל נראה לי. חוקר: ... ומה הדבר הכי חשוב שניתן להוציא מזה? נחקר: מקום. חוקר: מי הנהג של הרכב... מה שאני מנסה להגיד לך זה שכשמישהו מבצע נסיעה ברכב משטרתי זה משאיר עקבות... לכן אני שואל אותך שוב, לאן נסעת עם הקטנוע המשטרתי לאחר החיפוש... נחקר: אני אמרתי לך שאני נסעתי לחנות טמבור ברחוב קרניצי ומשמה המשכתי ל-, לארלזורוב והתחברתי לז'בוטינסקי וחזרתי לתחנה" (קובץ ב, עמ' 20-22. ראו גם עמ' 23-24); "חוקר: ... אני אומר לך בוודאות שאתה יצאת מהתחנה ונסעתי לבית של הרצל יוסי, לכתובת ברחוב הירדן. מה אתה אומר על זה? נחקר: אני אומר שזה שקר" (קובץ ב, עמ' 25).

בשלב זה של החקירה עומת הנאשם עם נתונים המצביעים, בין היתר, על מסלול הנסיעה שלו בקטנוע ועל כך שהגיע בנסיעתו לרחוב הירדן (כתובת הדירה של המתלון); אולם, על אף שנשאל שוב ושוב, הנאשם דבק בגרסתו שלפיה הוא לא חזר לשם, לכתובת הדירה של המתלון, אלא נסע עם הקטנוע לרחובות קריניצי וארלזורוב, וזאת על מנת לקנות סיליקון שקוף לתיקון נזילה בביתו (קובץ ב, עמ' 26-34. ראו גם קובץ ג, עמ' 3-4, עמ' 8, עמ' 13).

"חוקר: איפה הצ'יפ שלך? נחקר: עלי. חוקר: תמיד? נחקר: אממ, לא, לא תמיד... לפעמים במשרד, לפעמים בבית... חוקר: ... כשאתה עושה נסיעה על קטנוע אתה חייב להצמיד את הצ'יפ על מנת שהקטנוע יניע? נחקר: כן" (קובץ ג, עמ' 1).

הנאשם הדגיש כי "במהלך השירות עשיתי אלפי חיפושים, תפסתי עשרות אלפי מוצגים, ביניהם מאות אלפי שקלים... ומעולם לא לקחתי ולא גנבתי... משהו שהוא קשור לעבודה שלי, ובכלל בחיים שלי" (עמ' 14).

בחקירתו השנייה, מיום 28.9.17 (שהתמליל שלה סומן **ת/28**, אשר הוקלטה חלקית בשל תקלה; ההודעה סומנה **ת/5**), נשאל הנאשם האם הוא מעונין לשנות את גרסתו אך הנאשם השיב בשלילה (**ת/28**, עמ' 5). הנאשם מסר, בין השאר, כי אמנם לעיתים הוא נותן את הצ'יפ שלו לאחרים אך ביום החיפוש הוא לא העביר את הצ'יפ לאיש (קובץ א עמ' 7-13, קובץ ג עמ' 10). הנאשם חזר על הגרסה שמסר בחקירה הראשונה, לרבות הסיטואציה שהיתה בעת נעילת דלת הדירה (קובץ ב עמ' 8, קובץ ד עמ' 7) והעובדה שהחיפוש בביתו של המתלון היה פשוט (קובץ ב, עמ' 8). בהמשך הדגיש הנאשם כי הוא זוכר בוודאות שהנאשם לא החזיר לו את המפתח "אני זוכר שהוא נעל וישר התחלנו לרדת" (קובץ ב, עמ' 12), והוסיף כי כאשר ניגשו לבצע חיפוש ברכב: "ומי שפתח לנו את הרכב זהו הוא, אז זאת אומרת המפתח היה אצלו... הוא אומר הנה אני פותח לכם, והוא פתח לנו עם השלט. עכשיו אני נזכר, המפתח היה אצלו" (קובץ ב, עמ' 16).

הנאשם נשאל לגבי האווירה במהלך החיפוש: "חוקר: ... היה משהו חריג במהלך החיפוש? ... היה איזה מריבה, סכסוך שלכם עם הרצל, משהו? נחקר: לא, לא. חוקר: משהו שמתקרב לזה? נחקר: לא... אווירה בסדר גמור. דיבור מכובד מצדו ומצדנו... הוא היה אחלה, באמת, באמת. הוא פתח מיד, הוא הצביע על סמים... הוא בן אדם נעים כן... חוקר: ...

לפי מה שאתה מספר לי אין שום סיבה שהרצל ימציא את כל הסיפור הזה. נחקר: לא יודע... חוקר: ... הרבה פעמים... יש איזה סיבה לנקום... אבל פה גם אני וגם אתה קצת מהמעט שיצא לנו להיתקל בן אדם הזה הוא לא נראה הדמות הזאת. נחקר: לא" (קובץ ב, עמ' 21-22. ראו גם עמ' 24-25).

הנאשם המשיך להכחיש כי חזר לכתובת הדירה, וכאשר נשאל מדוע הנסיעה ל"טמבוריה" אינה מופיעה במערכת, השיב כי אינו יודע (קובץ ב עמ' 26, עמ' 30, קובץ ג עמ' 3, עמ' 5-6, קובץ ד עמ' 8).

עוד הדגיש הנאשם בפני החוקר כי **"אני לא חסר לי כלום בחיים. אני יש לי מספיק כסף**, לאבא שלי יש עסקים, אולם אירועים, קניתי קרקע, לא חסר לי..." (קובץ ג, עמ' 1).

בשלב זה של החקירה נכנס המתלונן וזיהה את הנאשם כמי שביצע את החיפוש בביתו: "חוקר: בסדר. בסיום החיפוש מי נעל את הדלת. המתלונן: הוא ניסה ולא הצליח... חוקר: אז מי נעל את הדלת? המתלונן: אני. **חוקר: ... מה עשית עם המפתח? המתלונן: נתתי לו אותו...** חוקר: מתי קיבלת את המפתח חזרה? המתלונן: כששחררו אותי מהתחנה. חוקר: ממי קיבלת את המפתח? המתלונן: ממי ששחרר אותי". **על כך הגיב הנאשם כי: "... אני אומר לך שזה שקר. אני אומר שהוא נעל את הדלת וה-, והמפתח נשאר אצלו...** ואחרי שירדנו מהבנין עם המפתח הוא פתח את הרכב" (עמ' 15-16).

"חוקר: ... אנחנו פה עשינו בדיקות, יש לנו ראיות, הצגתי לך חלק מהראיות אתמול... אם היית נותן לי תשובות והסברים נורמליים ... התשובות שלך הן לא הגיוניות בעליל. **לא יכול להיות שאני פה מראה לך נסיעה שלך על האופנוע... אתה אומר לי אני לא עשיתי את המסלול הזה. נחקר: אני לשמה לא הגעתי. לכתובת שלו חזרה אני לא הגעתי. נקודה. אני ארתור, פיזית עם גוף שלי שמה לא הייתי... יש מצב טוב שמישהו לקח את הצי'פ שלי ונסע עם הקטנוע שלי, יש מצב..."** (עמ' 25-26).

בהמשך החקירה נעשתה הפסקה: "דין בערר, ארוחת ערב ושיחה פתוחה עם החשוד של החוקר דובי שרצר ועופר בביצקי" (ת/5, עמ' 5).

החל מנקודה זו החקירה לא הוקלטה, וממילא גם לא תומללה, בשל תקלה; ולפיכך הציטוטים דלהלן יובאו מתוך ההודעה שמסר הנאשם.

"אני כן חזרתי, חזרתי לאזור הבית של הרצל... בגלל שגיליתי שהארנק שלי החליק לי מהכיס לאחר החיפוש ברכב של הרצל. לא אמרתי לשי שנסעתי לחפש תעודת מינוי באותו מקום כי אני מאבד הרבה תעודות מינוי ורשמתי על זה דו"חות והסבר וזה נכנס לתיק האישי, לא רציתי ששי יעביר דיווח לקצין אלא אם כן לא הייתי מוצא את התעודה אז הייתי מדווח לשי... ש: לאן אמרת לשי שאתה צריך ללכת? ת: לקנות סיליקון שקוף" (שם, עמ' 5).

באשר למצבו הכלכלי ציין הנאשם כי: "אני לקחתי הלוואה לפני זמן קצר בגובה של 150 אלף ₪, מעבר לזה לפני חודש וחצי חודשיים היה לי עיקול על החשבון... פרסתי את זה לתשלומים וכל חודש אני מחזיר 1000 ₪". בשלב זה של החקירה נכנס שי לחדר וביקש מהנאשם שיספר את האמת (שם, עמ' 6).

הנאשם אישר שלא סיפר לאיש על חזרתו לאזור הדירה כדי לחפש את הארנק.

בסיום החקירה מסר הנאשם הסבר לשינוי בגרסתו: "אני שיניתי את הגרסה שלי ולא סיפרתי שהגעתי לדירה מהפחד שלמעשה ההודאה הזאת תצביע עלי שאני גנבתי את התכשיטים והכסף, לאחר שהחוקר דובי הסביר לי את הדברים החלטתי לספר למה הגעתי לכתובת ומדוע בהתחלה לא סיפרתי שהגעתי למה לא אמרתי לשי למה למעשה חזרתי

לאזור. חזרתי לאזור הכתובת על מנת לחפש תעודת מינוי שאבדה לי ונפלה לי, לא הגעתי לדירה של הרצל ולא לקחתי תכשיטים או כסף, המפתחות לא היו ברשותי, הם היו ברשות הבעלים של הדירה" (שם, עמ' 7).

ההודעה השלישית, מיום 30.9.17 (ת/7); החקירה לא הוקלטה בשל תקלה) שמסר הנאשם עסקה בעיקר במצבו הכלכלי. הנאשם מסר פרטים על-אודות הכנסותיו והוצאותיו החודשיות. כמו כן, חזר הנאשם על כך ש"המפתחות לא היו אצלי, אני לא יודע איפה היו המפתחות, הם היו אצלו מאז שהוא נעל את הדלת... אני זוכר שלא היה שם כלום במפתחות, אולר או סכין, נתתי לו" (שם, עמ' 5).

בהודעתו הרביעית, מיום 1.10.17 (ת/12); גם חקירה זו לא הוקלטה בשל תקלה), אשר נגבתה מהנאשם לאחר הובלה והצבעה, מסר הנאשם, בין היתר, כי: "ש: אני חוזר איתך לחשבון החשמל ששולם ע"י במזומן ביום 20/7/19, מאיפה היה לך סכום כסף בסך 3000 ₪ מזומן לשלם חשבון זה? ת: קיבלתי את זה... והיה לי עוד 1500 ₪ בבית, באותו היום קיבלתי בבוקר... לשאלתך הוא נתן לי 3000 ₪ מזומן ביום 20/7/17 או אולי יום לפני... ש: ואם אני אגיד לך שאתה משקר, אתה לא קיבלת סכום כזה... באותו היום, גם לא יום לפני וגם לא יום אחרי, באותו החודש לא קיבלת סכום כזה בכלל, מה תגיד? ת: אני ביום 01/07/17 עברתי דירה, שבוע לפני כן אני ביקשתי... כמה חודשים מראש בשביל לעבור דירה ולשלם תשלומים והובלה. קיבלתי 6,000 ₪ ואחרי שבועיים עוד 4,000 ₪... ש: לפני ה-20 ליולי אתה קיבלת סה"כ 1500 ₪, החשבון ששילמת לחברת החשמל הוא ע"ס 3000 ₪ מאיפה שאר הכסף? ת: היה לי עוד 1500 ₪ בבית. זה לא נכון אני תמיד קיבלתי סכום של מעל 2000, באמת, ביוני קיבלתי 6000 ונשאר לי כסף מזה" (שם, עמ' 2-3).

עיקרי עדויותיהם של עדי התביעה

עדות המתלונן

9. **בחקירתו הראשית, מסר המתלונן** תחילה כי ישנן 23 או 21 מדרגות מהכניסה עד דלת ביתו שבקומה השנייה בבניין.

המתלונן תיאר את האופן שבו נעשה החיפוש בביתו: "... הם נתנו לי את הזכות שיהיו לי שני עדים ובדיעבד אני מאוד מצטער שלא הבאתי שני עדים... אמרתי להם 'חברים אני סומך עליכם'... הצבעתי עם האצבע על מדף שהיה לי בו קופסה עם כמה עלים של מריחואנה. אמרתי להם 'זה מה שיש בבית, בבקשה רק אל תהפכו את הבית'... הם חיפשו וחיפשו... הגיעו לארנק שלי, היה 120 שקלים. אמרו לי 'אתה יכול להחזיק את הכסף בכיס'... הגיעו למגירה... יש לי מעטפה ישנה מרופטת של בנק לאומי... שלושה ימים לפני כן או יומיים לפני כן... הלכתי לכספומט ומשכתי 8000 שקלים. הייתי ללא עבודה... אמרתי עדיף שיהיה לי כסף מזומן אם תהיה לי בעיה עם הבנק לפחות שיהיה לי מזומן בבית... הסברתי להם שזה מהכספומט. נתנו לי את הכסף, אמרו לי 'תשמור אותו בכיס אצלך... ש [ביהמ"ש]: כמה כסף היה שם? ת: 7400, 7500, זה גם יכול להיות 600... ש: מי הוציא את המעטפה? ת: אם אני לא טועה זה היה ארתור עקיבאייב... קיבלתי את המעטפה והכנסתי אותה לכיס... המשיך החיפוש, הגענו לחדר השינה... בתוך הארון הייתה קופסה... שמו על הספרייה... זה היה ארתור עקיבאייב עוד פעם פתח את הקופסה... במשך הדורות התאספו תכשיטים גם של האמא, גם של אחותי וגם של הדודה שירשנו... **יש שם גם הרבה תכשיטים מלאכותיים שלא היו מעורבבים ביניהם. ש: איפה התכשיטים המלאכותיים היו? ת: באותה קופסה אבל למטה, נפרדים...** ארתור עקיבאייב... שאל מה זה, פתח אותה הסתכל. אמרתי לו שזו ירושה של המשפחה שלי. אמר 'תחזיר לקופסה'. החזרתי לקופסה, סגרתי את קופסת הפלסטיק והשארתי אותה שם... לפני שאנחנו יוצאים חשבתי בקול רם... בשביל מה אני צריך להיסחב לתחנת המשטרה עם 7000 ומשהו שקל בכיס שלי. הוצאתי את המעטפה מהכיס והחזרתי אותה למגירה מולם... ש: ומי היה נוכח באותו רגע? ת: כולם, ארבעתם עמדו בחדר" (עמ' 13-19).

באשר לאווירה שבה התבצע החיפוש ציין המתלונן כי: "... אני לא הקשיתי עליהם. אני הסברתי להם שאני אח לשוטר לשעבר, אני מכבד את העבודה שלהם. בבקשה שלא יהפכו לי... אני מודה שאני מעשן מריחואנה... הייתי איתם מאוד פתוח" (עמ' 19-20).

המתלונן התבקש להתייחס בעדותו לשאלה בידי מי היו המפתחות לאחר החיפוש: "שאלו אותי יש לך מכונית? ... לקחתי את המפתחות של האוטו נתתי להם. השוטר עקיבאייב בא לנסות לנעול את הדלת, הוא לא הצליח... עו"ד קליין: למי מסרת את המפתח? ת: המפתחות הועברו לידי ארתור עקיבאייב... מנסה לנעול את הדלת, אומר לא מצליח לו 'בוא תנעל אותה'... אני נועל את הדלת ואני מחזיר לו את המפתח. ש: איזה דלת זו? ת: ... דלת עם מנעול פלדלת... עו"ד קליין: ... זו דלת שנטרקת ונגעלת בלי מפתח או שזו דלת, ת: היא יכולה להינעל גם ללא מפתח... ש [בימ"ש]: ואחרי שנעלת מה עשית? ת: החזרתי לו את המפתח... לארתור עקיבאייב... ירדנו למכונית, עשו חיפוש במכונית, לא מצאו כלום במכונית. הכניסו אותי לניידת, ישבו שני הזוטרים מאחורה ושני הבכירים התעכבו" (עמ' 20-22; ראו גם עמ' 26, עמ' 55, עמ' 67-69).

המתלונן המשיך ותיאר את קורותיו באותו יום: "חיכיתי בחדר של הבילוש, יש להם מסדרון כזה ולאחר אני לא יודע כמה זמן במדויק כבוד השופט, אני שומע את ארתור אומר 'אני צריך לנסוע, יש לי נזילה, אשתי משגעת אותי. אני חייב לנסוע כרגע', אומרים לו 'אתה לא יכול לנסוע כרגע, אנחנו צריכים ללכת לתרום דם' וישנו שם המפקד שלהם... הוא אומר 'תשמע אני אסע עם הקטנוע, זה ייקח לי כמה דקות'... מיותר לציין שהמפתחות הם לא אצלי... ש: איך אתה יודע שהוא נוסע? ת: כי נשארים רק שלושה שם... עו"ד קליין: ושלושת הבלשים נשארו? ת: כן, שלושתם היו שם" (עמ' 22-25); "גבו ממני עדות ושחררו אותי הביתה... הגעתי הביתה, נכנסתי הביתה ואינסטינקטית... היד שלי הלכה למגירה לבדוק אם המעטפה נמצאת שם. זה היה הדבר הראשון שעשיתי. יש לי מחשב, יש לי לפטופ. אני מתיישב, אני פותח את הלפטופ אוטומטית זו כזו פעולה... והיד ירדה למגירה, פתחה את המגירה וחילפה את המעטפה והמעטפה לא הייתה שם. הפכתי את המגירה אולי 3 פעמים... ואוטומטית חשבתי על השקית של התכשיטים. נכנסתי לחדר, השקית גם לא הייתה. כב' השופט: מה כן היה? אם בכלל. ת: ... הייתה קופסה עם כל התכשיטים המלאכותיים בתוכה. השקית של הזהב לא הייתה והכסף לא היה... כבוד השופט אני נכנסתי לסערת רגשות פשוט איומה ונוראה" (עמ' 27-29).

"ש [בימ"ש]: איך היה המצב של הבית כשנכנסת לעומת כשיצאת? ת: אותו דבר כמו שעזבתי אותו... הבית עזבתי אותו כמו שעזבתי אותו איתם אחרי שהם עשו את החיפוש, שהם השאירו, הם לא עשו בלגן יותר מדי... חזרתי זה היה באותו מצב. היה חסר שני פריטים" (עמ' 31).

"חזרתי לתחנת משטרה... התעמתי איתם... עם ארבעת השוטרים... ואני עומד בצד ואני כולי מזיע ואני כולי בסערת רגשות, כמעט עומד ומקבל התקף לב כבוד השופט. מזיע ובוכה, אני צורח בפנים ואני אומר חברים אתם לקחתם לי גם את הכסף וגם את התכשיטים... 'לך למח"ש', בזלזול כזה. ש [בימ"ש]: זה שי גבריאלי? ת: כן. לאחר מכן מנצור אומר לי 'תלך תבדוק עוד פעם' ואני חושב שהוא אמר את זה בתמימות לגמרי... האמריקאי היה בחוסר אמון לכל הדבר הזה... בחור טוב, דתי, לא, הוא היה נראה כאילו הוא לא שייך לתוך הקבוצה הזאת" (עמ' 32-33).

בהמשך מסר המתלונן שהוא איתר מצלמות אבטחה של שכנו אשר תיעדו את שי ואת הנאשם כשהם פורשים הצידה בסיום החיפוש. עם זאת, המתלונן ציין כי המצלמות אינן מצלמות את הכניסה לבניין שבו מצויה הדירה, אלא אזור אחר של הבניין.

המתלונן הגיש תלונה במח"ש מספר ימים לאחר יום האירוע כיוון שבאמצע היה סוף שבוע. בהמשך הוסיף בהקשר זה כי "צריך כדי להתקבל לשם קודם כל לעשות שיחת טלפון ולהיות מוזמן... והזמינו אותי ליום ראשון ונפגשתי עם עופר ביום

ראשון" (עמ' 59-60).

"כב' השופט: אלו תכשיטים הכילה שקית התכשיטים?... ת: היו תכשיטים, היו שם ככה שרשראות, צמידים, עגילים, טבעות הכל מזהב... שהביאו מעיראק... אני כל הזמן אמרתי בסביבות חצי קילו, אבל יכול להיות שאני בכלל טועה לגמרי. שקית כבוד השופט שהיא כולה מלאה במתכת עם אבנים יקרות. היו שם יהלומים, היו שם פנינים, היה שם שרשראות ישנות, עגילים ישנים, מדליונים... זה משפחה של צורפים משני שנים" (עמ' 42-43).

המתלונן אישר כי שלח את פירוט התכשיטים שנגנבו בדוא"ל לחוקר בביצקי (ת/38), אך הדגיש כי מדובר ברשימה חלקית בלבד "אני רואה פה כי ניסיתי לשחזר, אז יש פה רשימה אבל אני הייתי אומר שהיא חלקית מאד" (עמ' 44).

"ש: אוקיי. מישהו ידע על הימצאות הכסף, התכשיטים בבית? ת: לא, לא... יש אנשים שיודעים שלריקי אחותי היו תכשיטים, שלאמא היו תכשיטים, אבל איפה, מה, מי, זה דבר שלנו, של המשפחה. אף אחד לא, זה גם היה נעול בתוך הארון כבוד השופט... ש [בימ"ש]: מה שהתובע שאל אם סיפרת למישהו, למשל לגרושתך, לבן שלך, ת: לא כבוד השופט, לא, לא. ש: דברים מסוימים שמשכת כסף? ת: לא... כב' השופט: לשכנים, חברים, מכרים, ידידים? ת: ממש לא כבוד השופט" (עמ' 47).

בחקירה הנגדית מסר המתלונן, בין היתר, את הדברים הבאים: "ש: ... אתה לפני שהגעת למשטרה שתית משהו? ת: לא... ש: אז למה השוטרים ציינו ולא רק הנאשם, שנדף ממך ריח של אלכוהול? ת: אני לא שותה אלכוהול... אני שותה יין, אני יכול לשתות כוס בירה פעם ב-, אבל אלכוהול לשתות באופן קבוע ממש ממש לא... ש [בימ"ש]: ... אומר הסנגור שגם הנאשם וגם שוטרים אחרים אמרו שהריחו ריח של אלכוהול. שתית באותו יום בירה? ת: לא כבוד השופט. ש: יין? ת: לא" (עמ' 48-49).

בקשר לשימוש בסמים מסר המתלונן כי הוא הוכר כסובל מפוסט-טראומה ושכעת הוא מצוי בתהליך לקבלת רישיון. לטענתו הוא לא ציין זאת בחקירה במשטרה כי "זה לא משהו שאני הולך ומתגאה בו בריש גלי". לשאלה מדוע בחקירה אמר שמשתמש בסמים בגלל התקפי לב, השיב המתלונן כי "לא, זה גם עוזר לי עם כאב הלב, זה גם עוזר לי עם כאב בחזה אין ספק". המתלונן הוסיף כי הוא רכש בעבר מריחואנה מספר פעמים באמצעות אפליקציה אך את עלי המריחואנה שנמצאו בחיפוש שנערך בביתו הוא קיבל מחבר (עמ' 49-53).

"ש: ותראה, אומרת לך החוקרת בשורה, בשאלה 'איך אתה קונה את הסמים?'. מה התשובה של מר הרצל יוחי דובר האמת, 'לא קונה. לא קונה, מקבל מכאן ומשם. לא קונה, חברים נותנים. אין לי כסף לקנות, אני מובטל'. אז השאלה שלי מתי שיקרת כי זה לא מסתדר... ת: אמרתי את האמת בכל המצבים... זו גם אמת, כי המון המון פעמים אני לא קונה... כשאני קונה אז אני קונה וכשאני לא קונה אז אני מקבל. מה? אני לא שיקרתי" (עמ' 53).

המתלונן ציין כי התריסים בדירה סגורים ונעולים, "מספיק לי השלבים" (עמ' 62).

לשאלה האם מאן דהוא ממח"ש שוחח עמו לפני ההודעות שמסר, השיב המתלונן בשלילה והוסיף כי "שאלתי כל הזמן ונתקלתי בחומה בצורה ואיתנה של מניעת אינפורמציה ממני. ש: ... למה פתאום שאתה מגיע בעדות השנייה אתה פתאום מרחיב ובא ומספר ומצביע על כל מיני חשדות כלפי הנאשם דווקא?... שמו של הנאשם, את הסיפור היפה עם הקטנוע והנזילה... ת: עד כמה שאני זוכר אני גם בעדות הראשונה סיפרתי על הקטנוע... אני ציינתי את כל מה שהיה זכור לי באותו רגע, דברים גם צפים ועולים עם הזמן" (עמ' 64); וכן כי "כבוד השופט לא שאלו אותי על זה. זה לא היה נראה לי פרט חשוב... אחר כך שנודע לי שהוא היה באיכון של טלפונים וזה, אז עשיתי אחד ועוד אחד... ש: מתי זה נודע לך וממי? ת: אני לא, מהעיתונות, מהתקשורת. ש: לא מהחוקרים של מח"ש? ת: לא, החוקרים של מח"ש כמו שאמרתי כבודו לא נתנו לי בדל של אינפורמציה וביקשתי" (עמ' 72; ראו גם עמ' 74).

המתלונן הדגיש כי "אני עברתי חוויה טראומטית שאין כדוגמתה. אתה יודע מה אני מרגיש אנוס שאנשי חוק נכנסו אליי הביתה בידיעה ברורה שהחוק מאפשר להם לחפש את הבית שלי וגנבו ממני את מה ששלי... ש: אתה ראית מישהו מהשוטרים לוקח משהו, ת: לא... ש: זאת אומרת שזה למעשה כמו שאמרנו קודם השערה שלך נכון? ת: זו לא השערה שלי, כי אני אגיד לך מה... אם זה צהוב וזה צולע וזה עושה גה גה זה ברווז... זה לא נשר. ש: הבנתי. אז אתה בטוח אתה אומר?... בלי שראית? ת: במיליון אחוז" (עמ' 64).

המתלונן נשאל באשר לציפיות שלו מההליך המשפטי: "ש: ... מה אתה מצפה, מה, מה מגיע לך מכל ההליך הזה פה שאנחנו נמצאים? ת: צדק. ש: שמהו? ת: השופט יחליט... הייתי שמח לקבל את התכשיטים בחזרה ואת סכום הכסף שנלקח ממני" (עמ' 64-65). בהקשר זה צוין על-ידו בהמשך כי התכשיטים לא היו מבוטחים.

"ש: עכשיו אתה אומר שזה תכשיטים שנאספו לאורך דורות אפילו במשפחה, ת: נכון מאוד. ש: ואין שום תמונה, שום כלום לאף אחד מהתכשיטים? ת: ... יש לי לפחות 1 או 2 שיכולות לתאר את ההוד וההדר של התכשיטים האלה... ש: אז למה לא הצגת במח"ש? ת: ... כי לא ביקשו את זה במח"ש ממני... יש לי דודה... היא יודעת גם לתאר אותם אחד - אחד ואני אוכל להביא אותה לפה, היא בת 80 פלוס" (עמ' 65).

לטענת המתלונן, הוא לא פתח את רכבו לצורך החיפוש.

10. עדויות יוסף שמסיאן והחוקר עופר בביצקי

עדות יוסף שמסיאן, שכנו של המתלונן

העד הבחין בשני שוטרים (מדובר בשי ובנאשם אך העד אינו יודע את שמם), אשר שוחחו מספר דקות ואף שהעד לא ראה זאת במפורש הוא סבור כי "עשו קטנים", כלשונו (ראו גם הודעתו בחקירה, ת/40). יובהר כבר עתה כי שי והנאשם מסרו אף הם כי לאחר החיפוש ברכו של המתלונן, נפתלי ומאור המתינו עם המתלונן בניידת בשעה שהם הלכו "לעשות פיפי", כלשונם (חקירת שי במח"ש: ת/31 קובץ א עמ' 42, קובץ ב עמ' 3-4; עדות הנאשם: עמ' 162).

אמנם, בתחילת החקירה פרישתם של הנאשם ושל שי לגינה בסיום החיפוש עוררה את חשדם של החוקרים; אולם, כיוון שכעת אין טענה כי שי היה מעורב בגניבת הכסף והתכשיטים, לא מטעם המאשימה ולא מטעם ההגנה, אין מקום לעסוק בדקות שבהן שהו שי והנאשם בגינה, של הבניין שבו מתגורר המתלונן, ולא היו עם האחרים ברכב.

עדות של החוקר בביצקי

החוקר בביצקי היה אמון על חקירת התיק דנן. הוא תיאר בעדותו את האופן שבו התפתחה החקירה, לרבות פעולות החקירה אשר ננקטו על-ידי החוקרים והתפתחות גרסתו של הנאשם. אינני מוצא שיש מקום להרחיב ולפרט את הדברים שמסר החוקר בעדותו משום שהדברים מתועדים במזכרים שונים שתוכנם הובא לעיל. עם זאת, בפרק של ניתוח הראיות להלן, אפנה במקומות הרלוונטיים גם לדברים שמסר החוקר בביצקי בעדותו.

עיקרי ראיות ההגנה

11. **הראיה העיקרית של ההגנה היא עדותו של הנאשם**, שתוכנה יפורט להלן.

בנוסף לכך, הוגשו מטעם ההגנה **ראיות אחדות בכתב**, שיצוינו להלן, **ובניהן שלוש ההודעות של המתלונן במח"ש**,

עמוד 14

וזאת כדי להצביע על סתירות בגרסת המתלונן ועל תמיהות העולות מתוך גרסתו, כפי שיפורט בהמשך.

נ/1: הודעה ראשונה של המתלונן במח"ש מיום 23.7.17: "ביום רביעי האחרון... היתה דפיקה בדלת ביתי... ארבעה אנשים לבושים אזרחי, הציגו את עצמם בתור שוטרים... אמרו שיש חשד שיש לי סמים בבית... בספריה בה אני יושב עם המחשב אני מחזיק מעטפה עם המזומנים שלי, שבוע לפני כן בערך משכתי שמונת אלפים ₪... כשהגיעו למגירה וראו את המעטפה, ביקשו הסבר... אחד מהם העביר לי את המעטפה ואמר לי שהכסף יכול להישאר אצלי ועדיף שאחזיק אותו בכיס, שמתי את המעטפה בכיס... הגענו לחדר השינה ובארון אני מחזיק קופסא עם חפצי ערך שלי שבתוכם היתה שקית עם תכשיטים שירשתי מאמי ואחותי. שאלו מה זה ואני אמרתי שמדובר בירושה, הניחו את השקית על הספרייה... חשבתי לעצמי למה להיסחב עם המזומן לתחנת המשטרה, הוצאתי את המעטפה מהכיס לקחתי מתוכה מאתיים ₪ הכנסתי לארנק והחזרתי את המעטפה למקום שלה הקבוע במגירה בספריה" (עמ' 1); "אציין שבכל הזמן הזה מהרגע שיצאנו מהדירה לצורך החיפוש ברכב ועד שחרורי בשעה 20:00 צרור המפתחות שלי היה ברשות השוטרים... ש: כשיצאתם מהבית לכיוון החיפוש ברכב, אתה נעלת את הדירה? ת: השוטר אמר לי לנעול, הוא לא הצליח ואני נעלתי והחזרתי לו את המפתח כי הוא ביקש אותו" (עמ' 2).

נ/2: הודעה שניה של המתלונן במח"ש מיום 28.9.17: "אני ירדתי ראשון במדרגות, לפני היו שני שוטרים ושניים נשארו ליד הדלת, אני הייתי באמצע, השניים הזוטרים היו קודם ושני הבכירים היו ליד הדלת. אחד שקראו לו עקיבא [הנאשם] ניסה לנעול את הדלת ולא צלח... הוא ביקש ממני לנעול, אני נעלתי את הדלת והוא לקח את הצרור חזרה... שני הבכירים לא נכנסו לניידת, לקח להם זמן בהערכה גסה שלי 5-7 דקות, אולי אפילו יותר" (עמ' 1); "שאלה: מה השוטר עשה עם צרור המפתחות? תשובה: הכניס אותו לכיס. שאלה: מתי קיבלת חזרה את המפתח? תשובה: כששחררתי מתחנת המשטרה. שאלה: מי החזיר לך אותם? תשובה: שוטר אחר לשאלתך אני לא זוכר אם הוא היה בחיפוש" (עמ' 2).

המתלונן הוסיף כי "היה משהו מאד מוזר עם עקיבא... הוא התעקש לנסוע הביתה. סיפר בקול רם שיש לו נזילה באמבטיה או משהו כזה, זה מה ששמעתי" (עמ' 2); בהמשך ציין המתלונן כי הנאשם אמר שייסע עם הקטנוע שלו (עמ' 4).

"שאלה: מי הוציא את קופסאות התכשיטים מהארון? תשובה: ארתור. שאלה: למה לא החזרת אותה? תשובה: הייתי בביטחון מלא עם השוטרים. שאלה: הוא ראה מה יש בשקית? תשובה: כן. זאת שקית שקופה, תכשיטי זהב, צמידים יהלומים לשאלתך הוא הסתכל, המשקל של השקית אמר הכל" (עמ' 5-6).

נ/3: הודעה שלישית של המתלונן במח"ש מיום 27.11.17: "ש: כשהגעת הביתה, מה היה מצב דלת הדירה? ת: נעולה כמו שעזבתי אותה. ש: ומה היה מצב החלונות בדירה? ת: התריסים היו סגורים עם שלבים פתוחים, כמו שאני משאיר את הדירה בדרך כלל... ככה מצאתי את הדירה, כמו שהשארתי אותה, היא לא היתה פרוצה או סימני פריצה. ש: היה בלאגן בבית? ת: לא, חוץ מהבלאגן שנשאר לאחר החיפוש. ש: משנכנסת הביתה היו סימנים שגרמו לך לחשוב שהדירה נפרצה? ת: לא".

נ/5: אישור הודעה על אבדה של תעודת מנוי של הנאשם מיום 9.3.11.

נ/6: אישור על הגשת תלונה מיום 10.11.15 ופניה בעניין "אובדן תעודת מנוי" של הנאשם מיום 11.11.15.

עדות הנאשם

12. **בעדותו הראשית** תיאר **הנאשם** תחילה את השתלשלות האירוע: "ב-2007 התגייסתי למחלק הבילוש במרחב דן, 10 שנים בלש עד למעשה לאותו יום שיצאנו לחיפוש... ארבעה בלשים, שלושה קבע אחד שח"ם... הגענו לדירה, לא היה משהו מיוחד, דפקנו בדלת, הוא מיד פתח, התחלנו לעשות חיפוש, הוא ישר אמר שיש לו כן הוא מעשן ויש לו מה לעשן, הוא הצביע לנו איפה. עשינו חיפוש, תפסנו את זה, במהלך החיפוש אני באחת המגירות ראיתי מעטפה עם כסף עם שטרות של 200... לא תפסנו לא ספרנו אמרנו שיחזיק את זה אצלו, עשינו חיפוש בדירה באחד החדרים היה ציוד למעבדת סמים, לא פעיל... חדר נוסף היה ארגז עם תכשיטים... זה הוחזר למקום... לקחנו אותו לתחנה... לאחר שאני סיימתי את הדוחות רציתי לקנות סיגריות או שתייה... אבל התחלתי לחפש על עצמי את הארנק שלי ולא מצאתי, וביקשתי מראש הצוות לצאת.. מחוץ לתחנה וללכת לחפש איזה משהו שאני צריך לבית, סיליקון שקוף שבאמת הייתי צריך. ומשם נסעתי למעשה לחפש את התעודה שלי... מיני ארנק... הלכתי לחפש את זה איפה ש-... אני חוזר רגע אחורה שיצאנו מהחיפוש עשינו גם חיפוש ברכב של הרצל, ואחרי זה שהלכנו לרכב שלנו ישבנו ברכב אחרי זה הלכנו לעשות צרכים בגינה ממול... אני ושי... הייתי בטוח כמעט ששמה נפלה לי התעודה ובאמת שהגעתי למקום עשיתי סריקה קטנה ומצאתי אותה שם... כשכבר חזרתי לתחנה הרצל כבר עבר לחקירה אני כבר לא ראיתי אותו. ועם כל הציוד שלו... אם זה המפתחות אם זה ארנק והטלפון וכול המוצגים כמובן... המשכנו את היום היה לנו עוד חיפוש... חזרנו בסביבות 9 לתחנה לסגור משמרת, הגיע הרצל, כולו מזיע כולו בלחץ. היה ממנו גם ריח של אלכוהול הוא התחיל להגיד אתם גנבתם לי את הדברים... והתחלנו להרגיע אותו אמרנו לו שבטוח לא אנחנו ושילך ויבדוק ויחפש עוד פעם בבית ואם לא שיבוא לפה למחרת, אנחנו ניקח אותו להתלונן" (עמ' 162-163).

הנאשם התייחס לכך שלא ציין את דבר מציאת הכסף והתכשיטים בדו"ח החיפוש: "בדרך כלל אנחנו לא רושמים אם זה משהו... אם זה חיפוש שימוש בסמים הכסף לא מעניין אותנו ובוודאי לא תכשיטים... זה היה בן אדם שהוא היה כביכול קליינט של מישהו ולא איזה סוחר אז בגלל זה גם לא נתפס ולא נרשם" (עמ' 163).

באשר להכרות עם נפתלי מסר הנאשם: "אני לא הכרתי אותו טוב... הוא לא עבר שום הכשרה לפי מה שהבנתי ושום בדיקה או איזה סיווג מינימלי. הבנתי שהייתה לו איזה בעיה עם קצינים איזה כמה בעיות אמינות, אני לא סגור על זה בדיוק אבל זה מה ששמעתי בגדול. ש: אתה הכרת אותו לפני האירוע? ת: אולי משמרת שתיים שעשיתי איתו. לא ידעתי אפילו מה השם משפחה שלו למעשה" (עמ' 163).

באשר לשאלה האם קיבל לידיו את המפתחות בסיום החיפוש ציין הנאשם כי: "כשיצאנו מהדירה אני ניסיתי לנעול את הדלת ולא הצלחתי והרצל אמר לי שהוא מכיר את הדלת שלו והוא ינעל אותה ולאחר מכן המפתחות נשארו אצלו אנחנו ירדנו למטה, הוא פתח גם את הרכב שלו, עשינו חיפוש ברכב ומשמה למעשה אני לא ראיתי את המפתחות לא יודע איפה הם היו לא ראיתי אותם. אני לא זוכר. אבל לא אצלי, אצלי הם לא היו" (עמ' 164-165).

לשאלה מדוע לא סיפר במח"ש בתחילה כי חזר לכתובת הדירה על מנת לחפש את ארנקו, השיב כי: "קודם כל נלחצתי מאוד מהמעמד, מעולם לא הייתי בסיטואציה כזאת של חקירה או בחשדות כאלה... שלא יתפרש כביכול שאני הגנב אז בגלל זה כאילו עמדתי בעמדתי שלא חזרתי לא ידעתי פשוט איך להגיד שפשוט לא עשיתי את זה" (עמ' 165).

באשר למערכת "תמונת נוף" ולנתונים שהיא מתעדת מסר הנאשם: "אני ידעתי שיש קופסא ירוקה באוטו שזה צ'יפ שכול שוטר יכול להניע ושלפי הצ'יפ הזה יכולים לדעת איפה הוא מתי הוא היה ואיך הוא נסע ושעות והכול, את זה כן ידעתי, לא ידעתי שיש לזה שם אחר מערכת תמונת נוף. הייתי בטוח שזה איזה GPS או לוויין שלא קשור לרכבים. ש [בימ"ש]: אז מה לא ידעת? רק את השם? ת: רק את השם, כן... כשבא אליי החוקר ושאל אותי יודע מה זה

מערכת תמונת נוף אמרתי לו לא אני לא יודע מה זה. כי באמת לא ידעתי שככה זה נקרא" (עמ' 165-166).

"ש: ... בכמה הזדמנויות פחות או יותר איבדת תעודות ממה שאתה זוכר ממה שאתה יודע? ת: עשרות פעמים.

כולל גם ציוד אישי אם זה תעודה ארנק טלפון, אבל הרבה פעמים זה נמצא, ככה או איזה מנקה מצא או איזה אזרח מצא. וכמה פעמים גם לא, לא מצאתי" (עמ' 166). בהקשר זה הוגשו מסמכים שמהם עולה כי לנאשם אבדה תעודה הן בשנת 2011 והן בשנת 2015 (נ/5-6) "משמעות של דבר כזה יכולים להעמיד אותך לדין משמעתי, יכולים, לא יודע, הרבה דברים, להעניש אותך" (עמ' 166-167).

בחלק של החקירה הראשית, אשר התנהל, לבקשת ב"כ הנאשם ובהסכמת ב"כ המאשימה, בדלתיים סגורות, העיד הנאשם, בין היתר, גם על-אודות מצבו הכלכלי, ומסר את הדברים הבאים, שאינם חסויים: "לא מושלם אבל לא גרוע. אני מחזיק אוטו, אופנוע, משלם שכר דירה, משלם מזונות. כמו לכולם יש לי הלוואה בבנקים. תיק תאונה שהיה לי שהייתי חייב בהוצאה לפועל 16,000 ₪, אבל בסך הכל, הכל בסדר"; כמו כן מסר הנאשם שהוא שילם את חשבון החשמל, של הדירה ששכר, בכסף מזומן אשר היה ברשותו כדין.

בתחילת חקירתו הנגדית אישר הנאשם כי במהלך שירותו במשטרה הוא שימש פעמיים כסוכן משטרה והפליל כ-27 סוחרי סמים.

"ש: אתה הגדרת את הרצל כאדם נעים הליכות, ת: כן. ש: אדם נחמד אדם נוח, ת: נכון. ש: ושהתנהלות איתו הייתה מצוינת זאת אומרת הוא היה ממש סימפטי אמפטי וגם סייע לכם נכון? ת: כן... ש [בימ"ש]: לא הייתה לך היכרות קודמת איתו? ת: לא. ש: אז מה שענית עכשיו זה התייחס לאותו יום? ת: מתייחס לאותו יום ואם אני משווה אותו לאלפי אנשים שנכנסים איתם לחיפוש הוא היה בסדר גמור שיתף פעולה, כן" (עמ' 175-176).

הנאשם חזר על כך שהוציא את מעטפת הכסף מהמגירה, שהוא לא ספר את השטרות אך המתלונן אמר שהמעטפה מכילה כ-7,000 ₪. לאחר מכן הוא מצא את אוסף התכשיטים, אך החזיר את הקופסה והשאיר אותה על השולחן. הנאשם הבחין שחלק מהתכשיטים היו שבורים, כלומר מזויפים. בהמשך הבחין הנאשם שהמתלונן מחזיר את מעטפת הכסף למקומה.

הנאשם התבקש להתייחס לשינוי בגרסתו במהלך חקירותיו, ביחס לשאלה בידי מי היה המפתח בסיום החיפוש: "ש: ב-ת/27 עמוד 11 שורה 17... אתה אומר נעלתי את הדלת ונתתי לו את המפתח... ואז בעמוד 4 אתה כבר אומר אני והרצל נעלנו אני נעלתי פיזית ואת המפתח מסרתי להרצל. אחרי זה בהמשך אתה אומר עכשיו נזכר שמי שנעל זה הרצל כי לא הצלחתי והמפתח נשאר אצלו אני חושב אני לא סגור על זה... ת: נכון. לא זכרתי בדיוק זה נכון... זה פעולה מאוד כזאת מהירה שעושים אותה הרבה פעמים ביום... ש: הבנתי. יום אחר כך אתה שוב נשאל על נעילת הדלת ואז כבר אתה מוסר גרסה נוספת... מ"ט 299 ב'. זה ת/28 עמוד 8. אתה אומר הרצל נעל ואז המפתח נשאר אצלו או שהוא נתן לי או שהוא נתן לבלש אחר. כבר יש בלש אחר בתלונה נכון?... ת: זה נובע מכך שלא בדיוק זכרתי מה היה בקטע של הנעילת דלת, ש: אז איך אתה בא עכשיו בחקירה הראשית ואתה אומר נתתי את זה להרצל בוודאות? ת: ... אני זוכר שלא הצלחתי לנעול הוא נעל את הדלת... המפתחות נשארו אצלו כי לאחר מכן הוא פתח לנו את האוטו... ש: ... השאלה איפה אתה אומר אמת, פה, במח"ש בשניהם אתה לא אומר אמת?... ת: קודם כל במח"ש עברתי חקירות של 15 ו-12 שעות בלי לישון... ולא זכרתי בדיוק... כי לא התמקדתי בזה... ולכן אמרתי מה בערך היה עם המפתחות... אחרי שנגמר המעצר וישבתי בבית ישבתי עם עצמי ונזכרתי מה היה בעצם באותו יום... ש:

החקירה הראשונה שלך אתה נעצרת בבית, אתה כן ישנת שם... אתה ביקשת גם שאשתך תוכל להוציא את הילדים באזור השעה 2 3 משהו כזה בצהריים, ת: הייתי בעבודה... ש: אבל זה לא לא ישנתי 12 שעות במעצר, זה גם קצת אתה מגזים אבל זה בסדר. ת: ... אז אני מסביר לך מה היה יום למחרת" (עמ' 178-180).

"ת: ואני רוצה לנסוע למקום אחרון שהייתה בו ואומר לי שי [צ"ל: לשי; ולא: לי שי] שאני רוצה לנסוע לקנות סיליקון, כב' השופט: רגע מה היה המקום האחרון שהיית בו? ת: מחוץ לבית של הרצל בגינה... עו"ד קליין: זאת אומרת אתה משקר לשי. אתה משקר לו במצח נחושה... אומר לו שי אני הולך לקנות סיליקון אתה משקר לו נכון? ת: כן... כי לא רציתי להגיד לו שאיבדתי את התעודה וכמובן אם לא הייתי מוצא הייתי אומר לו... ש: אתה מבין שלשקר למפקד זה גם עלול להביא אותך לדין משמעתי נכון? ת: כן" (עמ' 182-183).

"ש: בסדר. טוב, בוא נחזור אחורה מה המקום האחרון שהיית בו... ת: הניידת. ש: למה לא חיפשת בניידת? ת: אז אתה לא הקשבת, אני אמרתי שבהתחלה חיפשתי בניידת... כב' השופט: ... שואל אותך התובע למה לא אמרת את זה במח"ש אם לא אמרת? ת: אולי לא נשאלתי, לא זכרתי, הייתי בלחץ, לא יודע איך להסביר את זה" (עמ' 184).

הנאשם נשאל בנוגע ליכולתו לשקר: "ש: ... אם היית סוכן אז אתה יודע לשקר טוב. זה לא, נכון? ת: לא נכון... הייתי משקר, מי שהאמין אז האמין, יש כאלה שלא האמינו ולא מכרו לי. ש: כנראה לא מדובר בזוטות גם אחרי זה מכרו לך נשק אמרת נכון. ת: ... האנשים האלה גם ידעתי לשקר להם אבל אם הם רואים כסף הם לא רואים בעיניים הם פשוט מוכרים לך וזהו. ש:בסדר ולשקר בחקירת מח"ש זה משהו לגיטימי? ת: לא לגיטימי... לי זה קרה במקרה מהלחץ, מהסיטואציה, מהטמטום" (עמ' 185-186. ראו גם עמ' 191, עמ' 214-215). אף שגם הנאשם מאשר כי החוקר נתן לו "הרבה הזדמנויות" לשנות את גרסתו הראשונית לפיה הוא לא חזר לכתובת הדירה, הנאשם לא חזר בו "זה היה מהקטע של טמטום כי בחיים שלי לא הייתי בחקירה כזאת בחיים שלי לא נחקרתי על דברים כאלה" (עמ' 188; ראו גם עמ' 191).

"... נראה לך הגיוני בן אדם רציונלי כמון כן... חודשיים מסתיר מהמפקד שלו משי את התזה הזאת שלך אני איבדתי ארנק... אתה אומר שאתה יודע מה זה צ'יפ ומה זה, זה יוביל אליך בסוף לארתור כנהג... אתה לא חושב לבוא ולהגיד לשי תקשיב אני עשיתי שימוש בזה כי ככה וככה. לא אמרת נכון? ת: לא אמרתי...לא ראיתי בזה צורך" (עמ' 190).

הנאשם אישר שכאשר קיים חשד לעבירה של גידול סמים תופסים במהלך החיפוש גם כסף, אך הוסיף כי: "עניין אותנו ממי הוא רכש את הסם, זה לשימוש עצמי... עו"ד קליין: אתה רוצה להגיד לי שאם עכשיו אתה בא אלי לבית בסדר? אני חשוד בצריכה עצמית בסדר? ואתה רואה אצלי בבית קילו קוקאין אתה לא תתפוס לי את הכסף?... ת: הכול תלוי בסיטואציה... אם היה לך הסבר הגיוני ל-100 אלף שקל האלה... וכן נתפס לך כמות גדולה של סמים ההחלטה היא בידי מפקד... לא היה לו גידול סמים... היה לו ציוד ישן שהוא לא בשימוש... לא תפסנו כלום מהציוד הזה. ש: כי אמרת עכשיו בחקירה הראשית שתפסת משקל, לא תפסת גם משקל נכון? תראה את הדוח חיפוש. ת: אני לא זוכר מה הדברים שנתפסו זה היה דברים קטנים... כב' השופט: אז בנסיבות האלה לא היה צריך להחרים את הכסף? ת: לא. ש: מי מחליט? ת: קצין" (עמ' 196-199).

כמו כן, הנאשם אישר כי באותה תקופה היה לו עיקול על החשבון שלו בבנק.

הנאשם נשאל מדוע, בטרם חזר לכתובת הדירה, הוא לא מצא לנכון לשאול את חבריו אם הבחינו בארנק שאבד לו: "עו"ד קליין: ... זאת אומרת אתה אומר אני לא רציתי להגיד לשי... סבבה. נפתלי השחמיסט מר מנסור שהוא חבר שלך שהוא מתאר שאתם בקשרי עבודה טובים אתה לא אומר לו מאור אחי הארנק שלי אני לא מוצא, ראית אותו במקרה?... ת: **לא אמרתי לאף אחד כן...** ש [בימ"ש]: למישהו אחר סיפרת? ת: לא, לאף אחד. ש: למה? שואל אותך התובע. ת: ... **כי כל פעם אני מאבד לא חייב ארנק... טלפונים שכחתי על גגות של אוטו...** לא רציתי להגיד שאיבדתי שוב שלא יגידו הנה עוד פעם הוא טייס התעופף" (עמ' 200).

עוד נשאל הנאשם לגבי הרציונל שלו במהלך חיפוש הארנק, לטענתו: "עו"ד קליין: אם אתה כבר מגיע למדרגות של הרצל, כמו שאתה טוען אז למה לא עלית כבר עד הסוף למעלה לפי הטענה שלך?... ת: **אז קודם כל לא היה לי מה לעלות כי אין לי איך להיכנס הביתה, אני גם הייתי בטוח שזה באזור איפה שהשתנתי או חיפשתי באוטו, שמה התכופתי חיפשתי בבגאז'...** ש: ביקשו ממך לשחזר את המקום איפה שמצאת... החנית את האופנוע כשני בתים לאחר הבניין של הרצל עליתי במדרגות והבנתי שלא הגיוני שהארנק ייפול שם. אגב איך הבנת?... מה שונה הארנק מהמקום שעשית פיפי?... אני מצטער שאני שואל את זה בצורה בוטה אני מניח שלא ישבת בזמן שעשית פיפי נכון? ת: את הפיפי עשיתי אחרי שחיפשנו ברכב... ש: הבנתי עשית אותו בעמידה נכון אני מניח, ת: כן..." (עמ' 203-205). הנאשם אישר כי "בהובלה והצבעה יכול להיות ששכחתי ולא הסברתי על חיפוש באוטו" (עמ' 205).

עוד מסר הנאשם בעניין זה כי: "ש: מה המקום הראשון שחשבת שנפל לך הארנק? ת: **הייתי בטוח שזה נפל במקום שהשתנתי**" (עמ' 205). הנאשם נשאל מדוע בחקירה אמר כי לאחר שעלה במדרגות הוא הבין שהארנק נפל במהלך החיפוש ובמהלך ההובלה והצבעה שכח לציין כי מקום החיפוש ברכב הוא המקום "הכי אפשרי" שבו איבד את הארנק; והנאשם השיב כי: "יכול להיות ששכחתי אחרי מעצר של חמישה ימים עם הובלה לאברבנאל על שום דבר וכלום, כן יכול להיות ששכחתי" (עמ' 205-206).

הנאשם אישר כי חל איסור על שוטרים לחזור למקום החיפוש לבדם: "ש: תאשר לי... לא חוזרים לאזור חיפוש בלי בוודאי לא ביחיד נכון?... ת: **לא חוזרים לדירה, כן, למקום שבוצע החיפוש לא חוזרים לבד נכון. ש: ולכתובת גם לא נכון? ת: לכתובת אותו מקום ספציפי אתה לא יכול לחזור לבד איפה שעשית את הפעולה אבל כן אתה יכול ללכת לדברים פרטיים שלך** אם זה קרוב לאזור" (עמ' 207).

"ש: אתה טענת שאתה מאבד תעודות מנוי כרוני נכון?... ת: כן... לא רק תעודות. ש: ... הוגש במסגרת תיק המוצגים ת/8 שאין משהו אינדיקציה שמדברת על אבדן תעודות כרוני וגם מה שהגשת היום לבית המשפט מתאר אולי לכול היותר פעמיים שאיבדת תעודות מינוי, נכון?... ת: ... **הרבה פעמים שכן איבדתי תעודה היא כן נמצאה, או על ידי אזרח או על ידי שוטר אחר...** עו"ד קליין: ... **ולכן, רגע שאני אבין לכן בעצם לא עשית פנייה בדבר כי מצאת את התעודות נכון? ת: נכון**" (עמ' 208); הנאשם אישר כי הוא ושי מכרים ותיקים. "ש: ... **אתה אומר לו שי תקשיב אני לא מוצא את הארנק שלי אני לא מוצא את התעודות מינוי שלי בוא נלך עכשיו לאזור נחפש את התעודות מינוי. על פניו לפי מה שאתה אמרת לי עכשיו והייתם מוצאים את זה, לא היה שום פנייה בדבר לא היו יודעים מזה שום דבר נכון...** ת: נכון. ש: זאת אומרת גם לפי מה שאתה אומר עכשיו לא הייתה סיבה שלא הלכת עם מישהו נוסף כי אם היית הולך עם מאור סלאש שי או עם שלושתם ונפתלי או יחד עם המתלונן... והייתם מוצאים את התעודה כמו שאתה טוען לא היית כותב

כלום... הכול היה בסדר נכון? ת: לא מדויק... לא אמרתי לשי ולא לאף אחד אחר כי חשבתי שאני אמצא אותה וכן מצאתי אותה ועוד סיבה למה לא אמרתי, לא רציתי להגיד שיגידו הנה עוד פעם איבד עוד פעם הוא לא מחובר" (עמ' 208-209),

"אז לפי התזה שלך בוא נגיד ככה היית יכול למנוע את כל הסאגה הזאת נכון? גם ששי יהיה עצור גם שכולם יהיו עצורים נכון? בתאוריה. ת: כן... בתאוריה" (עמ' 212).

בחלק של החקירה הנגדית אשר התנהל לבקשת הצדדים בדלתיים סגורות, מסר הנאשם, בין היתר, פרטים שאינם חסויים, כדלהלן: כי לפני שעבר דירה הוא קיבל סכום של 10,000 ₪ במזומן, אך הוא אינו זוכר את המועד המדויק; כי הוא לא שילם באותה תקופה עבור ועד בית כיוון שהיה לו הסכם שלפיו עליו לשלם אחת למספר חודשים; כי את החוב לחברת החשמל ביחס לדירה ששכר הוא שילם באמצעות כסף מזומן בסך 2,000 ₪ שהיה לו בבית ועוד סכום של 1,500 ₪ שהוציא מהכספומט; וכן כי החוב לחברת החשמל לא שולם בזמן וצבר ריבית ודמי פיגור בשל עיצומים שהיו בחברת החשמל, אשר מנעו ממנו את האפשרות לשלם את החוב באמצעות אשראי בטלפון.

עדות נפתלי לוי - כעד מטעם בית המשפט

13. **אקדים ואציין כי בדיון שנערך ביום 17.7.18**, בטרם החלו דיוני ההוכחות, שאל בית המשפט את באי-כוח שני הצדדים האם אין צורך בעדותו של **נפתלי לוי** וכן בעדותו של עת/3 **רס"ר מאור מנסור**, בשים לב לטענת הנאשם במענה לכתב האישום שהמפתחות של הדירה נמסרו לשוטר אחר.

הסניגור השיב כי "מאור מנסור לא יודע ולא זוכר מה קרה עם המפתחות. לכן סברתי שזכרוננו לא ישתבח עם הזמן וזה גם לא פרט מהותי".

ב"כ המאשימה הטעים כי: "המתלונן אומר שמסר את מפתחות הדירה לנאשם. הנאשם לא מכחיש את זה. הנאשם מוסר מספר גרסאות. אנחנו טוענים שהמפתחות של הדירה כן היו אצל הנאשם. לשאלת ביהמ"ש מדוע אנו מוותרים על עד התביעה מנסור ועל שאר העדים שהיו שם, אני משיב כי הם לא מוסיפים פרט מהותי ככל שזכור לי בענין זה. זהו פרט שהתשובה לגביו לטעמנו ברורה ותהיה ברורה לביהמ"ש גם מעדות המתלונן".

ב"כ המאשימה הוסיף לגבי העד מאור מנסור כי "אנחנו סברנו שאפשר לוותר עליו ולא הוגשה הודעתו במשטרה בתיק המוצגים המוסכם", ואילו לגבי **נפתלי לוי** הובהר כי הוא כלל לא נחקר על ידי מח"ש כיוון שעזב לחו"ל.

בסוף הדיון שנערך ביום 27.1.19, לאחר סיום פרשת ההגנה, ביקשתי את התייחסות הצדדים לאפשרות כי בית המשפט יזמן את **נפתלי כעד מטעם ביהמ"ש**. הסניגור השיב כי אינו מתנגד לכך וב"כ המאשימה ביקש שהות כדי להתייעץ עם הממונים עליו וכן כדי לבדוק האם העד שווה בארץ או שמא עדיין בחו"ל ובאיזה אופן ניתן להעיד אותו.

ביום 31.1.19 הודיע ב"כ המאשימה כי נפתלי שב ארצה, וכי הצדדים מבקשים כי ייקבע מועד שבו ימסור העד את עדותו כעד מטעם בית המשפט.

ביום 19.3.19 העיד נפתלי, כאמור, כעד מטעם בית המשפט, ומסר **בחקירתו הראשית**, בין היתר, כי כחודשיים לאחר האירוע הוא טס לארה"ב מטעם זק"א, בעקבות אסון לאומי שהתרחש בארה"ב, ושהה שם במשך כשנה ותשעה חודשים.

לאחר שהתובע הצהיר כי בכל מקרה לא יעשה שימוש בתוכן עדותו של נפתלי בבית המשפט כנגדו, הובהר לעד על-ידי

בית המשפט כי בעקבות הצהרת ב"כ המדינה "אתה חייב למעשה לענות על כל שאלה, גם שאלה שהתשובה עליה עלולה להפליל אותך" (עמ' 232-233).

נפתלי ציין כי "כמעט כל הזמן, הייתי איתו [עם המתלונן] ביחד... ואני הייתי צריך בעצם להשגיח עליו, להיות איתו ביחד כל הזמן, ואם חיפשתי אז זה בנוכחותו" (עמ' 234). עוד ציין נפתלי כי בזמן היציאה מהדירה, "ראש הצוות נעל את הדלת בנוכחות... המתלונן" (עמ' 234). לדבריו, המפתחות נשארו "אצל ראש הצוות, בשקית מוצגים" (עמ' 234. ראו גם עמ' 235). לאחר מכן תאר נפתלי את חזרתו של המתלונן לתחנה, את תלונתו בדבר גניבת תכשיטים וכסף ואת הבדיקה שערך שי עם כל אחד מהשוטרים בנפרד. נפתלי הכחיש כל קשר לגניבת הכסף או התכשיטים מהדירה (עמ' 235-234. ראו גם עמ' 244, עמ' 247, עמ' 249-250, עמ' 251). נפתלי הוסיף כי לאחר מכן הוא עבר למטה הארצי בירושלים אף ש"מפקד התחנה לא כל כך אהב את זה... אז הוא לא הסכים לשחרר אותי... אחרי איזה שבועיים מהחיפוש הזה הוא הסכים לשחרר אותי" (עמ' 232).

בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ המאשימה, נשאל נפתלי האם הוא זוכר שהנאשם הוא שנעל את הדלת - וזאת אף לדברי הנאשם עצמו - והשיב כי הוא אינו זוכר זאת, אלא "בראש שלי ששי גבריאל... לקח את המפתח ונעל... גם עבר הרבה זמן. ש: אבל בכל מקרה מה שבטוח זה לא בידיים של המתלונן, נכון? ת: בידיים של המתלונן זה לא היה, כי הוא היה מעוכב" (עמ' 240-241. ראו גם עמ' 242). נפתלי הוסיף כי במהלך החיפוש השוטרים לא גרמו ל"בלגן" בדירה וכי המתלונן שיתף עמם פעולה.

לגבי המעבר שלו לשרת במטה הארצי מסר נפתלי כי הוא מתגורר בירושלים והנסיעות למשטרה באזור המרכז היו קשות עבורו. באשר לשירותו במשטרה ציין נפתלי כי "למעשה שירתי רק 10 חודשים מתוך השנתיים... כי לא חזרתי לארץ, מעניינים אישיים, שידוכים וכל מיני... חזרתי לפני בערך חודשיים לארץ" (עמ' 248).

באשר לשיחת הטלפון עם חוקר מח"ש מסר נפתלי כי: "חשבתי שמישהו צוחק עליי, עובד עליי, למה שיתקשרו אליי מח"ש כאילו, אני בן אדם רגיל... ואז שמעתי מההורים שלי שהגיעו לחפש אצלם בבית, והפכו את הבית שם והלכו, בשבילי בתור בן אדם שמגיע מהמגזר החרדי, זה היה נראה מאד לא טוב... אמרו, רוצים לחקור אותי, אמרתי להם אין שום בעיה, אני עכשיו בארצות הברית... אם אתם רוצים תביאו נציג שיחקור אותי... אני לא בורח מאף אחד... מאז לא היה לי קשר איתם, עד שעכשיו חזרתי לארץ" (עמ' 250).

בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשם הבהיר נפתלי כי כאשר נערך חיפוש בחדר השינה בדירה, הוא נכח לצדו של המתלונן בסלון, ורק בסוף החיפוש - נכנס המתלונן עם השוטרים לחדר השינה. ביחס לשאלה היכן היו המפתחות בסיום החיפוש ציין נפתלי כי: "במקרה הזה אני יודע שלקחו את המפתחות" (עמ' 254).

באשר ליציאתו מהארץ ציין נפתלי שתחילה הוא קיבל אישור לצאת לשלושה שבועות ולאחר מכן קיבל אישור לחודש וחצי: "...ש: הבנתי, ואתה המשכת אותו אפשר לומר על דעת עצמך. ת: הודעתי למפקד שלי במשטרה... והוא עדכן את מי שצריך... נענשתי עכשיו שחזרתי לארץ... ש: ... אתה למעשה ברחת לחו"ל... ת: אתקן, אני לא ברחתי לחו"ל, יצאתי באישור מלא של המשטרה... והסיפור הזה עבר בערך חודשיים שעדיין כן שירתי במשטרה ואם היה איזה שהוא משהו נגדי, יכלו לגשת אליי ולדבר איתי... עבדתי במטה הארצי, אז יכלו מאד בקלות לעלות קומה, שתי קומות ולגשת אליי לדבר איתי" (עמ' 256).

נפתלי הוסיף כי נמסר לו שהתיק נגדו נסגר מחוסר אשמה וב"כ המאשימה אישר זאת.

לגבי **ת/42**, שבו צוין כי נפתלי סירב למסור היכן הוא נמצא, טען נפתלי כי "בן אדם שמתקשר באמצעות וואטס-אפ, אני לא יודע מי הבן-אדם... אולי זה סתם איזה מישהו שרוצה לצחוק עליי". נפתלי הוסיף כי בהמשך הוא כן שלח הודעות

שהוא מעוניין לסיים את הסיפור "כי אני מקבל טלפון מההורים שלי יום אחר כך, שהגיעו להפוך להם את הבית..." (עמ' 257).

נוסף על כך, נשאל נפתלי על תוכן המזכר **ת/41**, שבו צוין כאמור כי רונן שמרי מסר ש"בעקבות אירוע אמינות של נפתלי לוין, הוחלט על העברתו מהמרחב". בעניין זה השיב נפתלי כי הוא הגיש בקשה לעבור לשרת בירושלים ורונן שמרי לא רצה לשחרר אותו: "... אז הדרך הכי יפה, אני התחלתי להגיע קצת מאוחר לתחנה, חצי שעה כל יום בשביל שישחרר אותי לירושלים, אז זה מה שהוא אמר, חוסר אמינות, זה הדבר היחיד, אתם יכולים לבדוק את זה גם מולו... כי הוא התקשר אליי יום אחד הייתי בדרך מירושלים לתחנת משטרה... ואמרתי לו שאני כבר יצאתי מירושלים... והוא חשב שזה סיפור שלם, אני כן בירושלים ולא יצאתי, שטויות" (עמ' 261-262); "עו"ד אלון: רונן נחשוני, קצין המודיעין והבילוש של דן באותה עת, הוא מציין שבניגוד למה שאתה אומר, הבעיה הייתה שאתה שיקרת לגיל הרוש... שגיל הרוש מתקשר אלייך ושואל איפה אתה, אתה אומר לו שהאוטובוס נתקע במבוא חורון... וכשגיל הרוש אומר לך נפתלי, אני יכול לבדוק את זה, אתה בטוח? אמרת לו לא, לא, לא, אני מאחר קמתי מאוחר, והשאלה שלי, האם נחשוני שיקר פה במשהו (לא ברור) שלו? העד, מר לוין: כן, אני לא אמרתי אף פעם שהאוטובוס נתקע, אמרתי שהאוטובוס במקום אחר, לא אמרתי שהוא נתקע. ש: הבנתי, זאת אומרת שמה שאתה אומר שהעדויות של רונן נחשוני מיום 18/09/17 במח"ש, לא נכונה. ת: מבחינתי, כן, אולי הוא לא ידע את כל הפרטים והוא הוסיף עוד דברים..."; "זה היה רק על איחורים כבוד השופט. כב' השופט לוין: כן, שקרים שנוגעים לאיחורים. העד, מר לוין: כן, שום דבר מעבר, חס וחלילה. כב' השופט לוין: הם טענו בפנייך ששיקרת בקשר לאיחורים? העד, מר לוין: בקשר לאיחורים, שהייתי מאחר להם והורס להם מבצעים ודברים, זה הדבר היחיד" (עמ' 264-267).

בסיום עדותו של נפתלי שאל אותו ב"כ המאשימה מה תגובתו לכך שמנסים להאשים אותו באחריות לאירוע, ונפתלי השיב כדלהלן: "דבר ראשון לפי מה שאני חושב בתור בן שירות... הכי קל להפיל כה תיק על השם שלי, כי כולם שם חברים, עובדים כבר כמה שנים ביחידה, מכירים במשטרה... אותי הכירו הכי פחות, אני די חדש ביחידה, והכי קל להפיל כזה תיק עליי, הוא בן שירות הוא לקח הוא עשה, וככה מוציאים את החבר שלהם נקי זה מה שאני חושב, אבל אני לא לקחתי שום דבר ולא עשיתי שום דבר, אני מרגיש מאד מושפל שחושבים עליי ככה" (עמ' 269).

14. בעקבות עדותו של נפתלי ביקש ב"כ הנאשם להגיש את הודעתו במח"ש של **פקד גיל הרוש**, קצין הבילוש אשר היה המפקד הישיר של הנאשם ושל כל חברי הצוות, וזאת כדי להזים את טענתו של נפתלי בעניין אירועי האמינות. ב"כ המאשימה התנגד להגשת ההודעה בכתב, אך לא התנגד לדחיית הדיון כדי שהסניגור יזמן את פקד גיל הרוש לעדות.

עדות פקד גיל הרוש

15. ביום 8.4.19 העיד פקד גיל הרוש, אשר משרת כיום כקצין אמ"ן במרחב ירקון ובזמן האירוע היה כאמור מפקדם של הנאשם ושל יתר חברי הצוות. בעדותו מסר פקד הרוש, בין השאר, כי הוא מכיר את הנאשם מזה כ-15 שנים. באשר להיכרותו עם נפתלי ציין העד כי: "היו איתו מספר אירועים של אמינות שחלקם גם מזוכדים... אני מדבר נגיד על איחורים או על כל מיני תירוצים כאלה או אחרים, שהוא היה נתפס שהוא דובר... שקר. במקרה האחרון... התקשר להגיד שהוא נתקע עם האוטובוס... אז הוא הודה בזה שהוא בדה את כל הסיפור... ומשם... דרכנו נפרדו... הוא לא ביקש מיוזמתו לעבור [מהיחידה]... גם ראשי הצוותים בזמנו טענו על אי ההתאמה שלו ליחידה, על חוסר האמינות שלו" (עמ' 279). פקד הרוש הוסיף כי הוא מכיר את כל הבלשים בצוות "כאילו הם היו בניי... אני עד היום לא מאמין שדבר כזה יכול לקרות... שלושת השוטרים שיש לי הכרות איתם מעבר לכל ספק" (עמ' 280. ראו גם עמ' 301).

בחקירה הנגדית אישר פקד הרוש כי בנוסף להיותו מפקד הוא גם "חבר טוב" של הנאשם (עמ' 283). בהמשך הוא הוסיף "שיש הפרדה מלאה בין החברות לבין העבודה. אין קשר בין הדברים" (עמ' 284). כמו כן, העד אישר כי היכרותו עם נפתלי היתה שטחית וציין כי הוא קיבל דיווחים הקשורים בנפתלי מהמפקדים בשטח. למחרת האירוע קיבל הרוש דיווח משי ושמע ממנו "שאין מצב" שאחד מהצוות גנב את הכסף ואת התכשיטים בזמן האירוע, אלא ששי העלה איזשהו ספק בעניינו של נפתלי, אשר אמר לו לאחר החיפוש שהמתלונן נראה "מסוכן", "ממזר" - "זה מה שהעלה לי ספק לגבי נפתלי. לגבי השלושה לא היה לי לא צל של ספק וגם לא היום" (עמ' 286-289).

העד נשאל האם היה צריך לתעד את מציאת הכסף בדירה, והשיב כי אם הכסף לא נתפס "אני יכול לכתוב שהוא לא רלוונטי, אני יכול גם לא להתייחס לזה" (עמ' 292); נוסף על כך הוא נשאל האם יש לתפוס מפתחות הדירה במהלך חיפוש של סמים לצריכה עצמית והשיב בשלילה: "לא, אין לי סיבה לתפוס", ובהמשך הוסיף כי: "אין איזשהו חוק... זה על פי שיקול ראש הצוות" (עמ' 293-294).

באשר לחזרתו של הנאשם לכתובת הדירה מסר העד כי: "ש: ... כמה זה חמור שארתור חוזר לאזור ולא מדווח לראש צוות?...ת: זה לא חמור... ש: זה לא חמור שארתור לא מעדכן את ראש הצוות שלו שהוא חזר למקום? ת: לא... מה זה חזר למקום? תגדיר מקום. ש: למקום, לכתובת... ת: מה זה כתובת? כתובת זה מה, לתוך הבית? לאן?... עו"ד קליין: אתה מתחכם. ת: לא, אני לא מתחכם... כב' השופט: ... השאלה של התובע הייתה האם זה תקין שבלש חוזר לזירת האירוע, לבניין או לכתובת בלי לדווח למפקדים שלו? ת: לא תקין... ש: יופי. בן אדם בא לוקח את... הקטנוע המשטרה. הוא צריך לדווח לך נכון?... ת: הוא צריך לדווח לראש צוות... עו"ד קליין: אוקיי, הוא לוקח את זה באישור מראש הצוות, אומר 'אני הולך לקנות סיליקון' והוא חוזר, הוא משקר למפקד שלו... ת: זה לא תקין... ש: היית מצפה לראות בדוח הפעולה שהבן אדם יכתוב 'חברים אני חזרתי לזירת המקום בשביל' לא יודע מה... ת: אז שנייה, ש: שאלה פשוטה, זה כן ולא גיל... ת: תשמע אני לא בשביל להתווכח... ש: לא, אתה פה בגלל שזה חבר שלך... ת: (מדברים יחד) אני מפריד... ש: לא נראה ככה, צר לי. ת: ... ארתור ידוע כמעופף אוקיי? לא פעם ולא פעמיים הוא איבד את הארנק שלו... הוא איבד הרבה פעמים דברים ואני יודע את זה, הוא ידוע... הכינוי שלו הוא מטוס, הוא מעופף... אם הוא לצורך העניין חזר, חזר בגלל שהוא איבד איזשהו משהו... הוא לא צריך לרשום את זה כי זה לא רלוונטי... כן רלוונטי אם הוא חזר לדירה... אבל זה רק בדיעבד" (עמ' 295-298).

פקד הרוש ציין כי "לגבי מצבו הכלכלי ממה שארתור שיתף אותי ידעתי והרגשתי מעורב. עו"ד קליין: ... שואלים אותך בשורה 26 'מה ידוע לך על המצב הכלכלי של אנשי הצוות?', 'אני חבר מאד טוב שלהם. אף אחד לא בא ושיתף אותי במצוקה כזאת'. ת: נכון, לא שיתף אותי במצוקה" (עמ' 304).

בסיום עדותו נשאל העד על-ידי בית המשפט: "ש: פקד גיל הרוש, כשאמרת לגבי נפתלי לוי... שהיו אירועי אמינות, האם התכוונת ... לשקרים בנוגע לאיחורים בלבד? או לגניבות וכיוצא באלה אירועים פליימיים? ת: לא, לא גניבות, חס וחלילה... ש: השקרים הם לגבי האיחורים? ת: לגבי הדיבורים שלו, לגבי ההתנהלות שלו, הדיווחים שלו... באופן כללי. ש: בנושא ההגעה, האיחורים? ת: בנושא התנהלות כללית... זה היה מזמן... אם הייתם שואלים אותי באותו רגע הייתי עונה על הכל... שיקר במצב נחושה ומאד תחמנות. ש: לגבי האוטובוס, יצא או לא יצא מירושלים? ת: כן, סיפורים, סיפורים... והוא נמצא במקום מאד רגיש שהוא נחשף למידע מאד רגיש... אני לא הרגשתי בו בטוח, חד וחלק" (עמ' 308-309).

עיקרי טענות הצדדים

16. **ב"כ המאשימה** ציין, בין היתר, כי מביתו של המתלונן נגנבו כסף ותכשיטים בטווח של 3.5 שעות שבהן שהה המתלונן בתחנת המשטרה כמעוכב. ב"כ המאשימה הטעים כי "ברור שבמהלך פרק הזמן הזה

הנאשם נסע לכתובת בגפו ולא אמר מילה לאף אחד... השאלה היא מי ביצע את הפריצה לבית ואנחנו כאמור טוענים... שהוכחנו מעבר לכל ספק כי מדובר בנאשם".

לעמדת המאשימה, להלן הנקודות שאינן שנויות במחלוקת: "אין מחלוקת שהחיפוש בוצע כדין ובמהלכו הנאשם איתר מעטפה עם כסף... הוא איתר את אוסף התכשיטים"; שהחיפוש "נעשה בנועם, ללא חריגים. המתלון שיתף פעולה באופן מלא"; ש"הנאשם חזר לכתובת של המתלון באמצעות הקטנוע המשטרתי בשעה 17:50:33 והוא עוזב את המקום בשעה 17:54:59, משמע תוך 4.5 דקות בדיוק" וכן "שזה היה חלון ההזדמנויות היחיד של מי מהצוות לצאת והנאשם הוא היחיד שחזר לכתובת"; "ששי גבריאלי או מאור מנצור לא גנבו"; "שהנאשם שיקר פעם אחר פעם"; "שהגרסה של הנאשם שהוא חזר למקום בטענה שאבד לו הארנק הייתה מאוחרת בזמן... רק אחרי שהוטחו בו הראיות"; "שיום למחרת האירוע ב20.7 הנאשם משלם במזומן בגין חוב לחברת חשמל סך של 3,533 שקל בערך"; ושלא היה לנאשם מה לחפש במקום "למעט אותה טענה שלו שהוא בא לחפש את הארנק".

ב"כ המאשימה התייחס לתוכן עדותו של המתלון ולפער בין גרסאותיו הנטען על-ידי ההגנה: "הפער היחיד שעולה... הוא זהות השוטר, כאשר בנ/2 משיב המתלון שמי... שנעל את הדלת זה היה ארתור עקיבא ואין באמת שוני בין גרסת המתלון בכל הקשור לליבת האירוע כפי שהוא מתאר אותה בנ/1".

ב"כ המאשימה הדגיש "ש... שלו המתלון היה חפץ להפליל את הנאשם... היה יכול לטעון שקיבל את המפתחות בחזרה מהנאשם, שראה את הנאשם שהיה אחרון לצאת מהבית נוטל את המעטפה. המתלון העיד את מה שראו עיניו... גרסתו של המתלון הייתה קוהרנטית, אותנטית, מתיישבת עם השכל וההיגיון הפנימי... וניכר היה שהמתלון מדבר מדם ליבו... בפרט כשהוא העיד על הסיטואציה בה הוא הבין שהכסף והתכשיטים נגנבו ובית המשפט אף הרגיע אותו וביקש להביא למתלון מים".

ב"כ המאשימה ציין כי גם שי נחקר תחילה באזהרה והכחיש קשר לביצוע המעשה, והטעים כי בתחילת חקירתו חשד שי בנפתלי לאחר שהאחרון פנה אליו ואמר לו שהמתלון "תחמן", אך שי חזר בו לאחר שנחשף לראיות המצביעות על הנאשם כמי שחזר לכתובת הדירה.

ב"כ המאשימה הדגיש כי גרסת "אובדן הארנק" שמסר הנאשם הינה גרסה כבושה, לאחר שהוא הכחיש בחקירתו פעם אחר פעם את חזרתו לדירה וטען כי נסע עם הקטנוע המשטרתי למקום אחר. הוטעם שגם כאשר עומת הנאשם עם הנתונים החד משמעיים בת/1 ות/2 הוא טען שמישהו אחר אולי השתמש בצ'יפ שלו. "רק לאחר שני ימי חקירה מוסר הנאשם את הגרסה הכבושה לפיה הוא איבד את הארנק, בתוכו תעודת המינוי. בשל היותו מאבד תעודות מינוי סדרתי וכרוני, כמו שהוא אומר, הוא לא סיפר על כך לאיש... אם נדקדק בחקירה בהתחלה זה ארנק, לאט לאט זה נהיה תעודת מינוי ופה בבית המשפט זה כבר הפך להיות ארנק קטן שיש בו תעודת מינוי"; לטענת ב"כ המאשימה, אין כל אינדיקציה לכך שהנאשם הוא מאבד תעודות סידרתי כטענתו, ובמשך כל שנות שירותו הוא דיווח רק פעמיים על אובדן תעודות מינוי.

ב"כ המאשימה טען כי "הנאשם מציין בגרסה במח"ש שהוא הבין במרכאות שהארנק נפל לו במהלך החיפוש ברכב... אבל... במהלך ההובלה והצבעה שבוצעה לו... הוא פוסח לחלוטין... על החלק הזה. כשהוא מעומת עם הפרט הזה בחקירה הנגדית הוא אומר 'אה, שכחתי את החלק הזה'... בבית המשפט אגב הוא כבר משנה את הגרסה שלו והוא אומר שהוא היה בטוח שהארנק בכלל נפל במקום שהוא הטיל את מימיו... כבר אנחנו רואים את... הזגזוג של הנאשם... הוא הלך לחדר המדרגות כי הוא ראה, כי הוטחה בו מצלמה שמתעדת את המקום והוא חשב כנראה, הוא פחד שהמצלמה זיהתה אותו עולה במדרגות. אז הוא עושה לעצמו איזושהי סגירת מעגל מהבחינה הזאת. אין שום היגיון בללכת לחדר מדרגות כשאני יודע שהארנק שלי נפל במקום שהטלתי את מימי או במקום שביצעתי חיפוש ברכב

וכאמור הוא מוסר פה כמה גרסאות לגבי העניין הזה".

כמו כן, ב"כ המאשימה הצביע על כך שבתחילה מסר הנאשם בחקירתו כי "המצב הכלכלי שלי טוב, לא חסר לי כלום בחיים, יש לי מספיק כסף", אך בהמשך הוא מסר כי הוא חייב למעלה מ־150,000 ₪ וחשבונו מעוקל.

ב"כ המאשימה תמה כיצד משך הנאשם, לטענתו, כסף על מנת לשלם את חשבון החשמל, אם חשבונו מעוקל.

ב"כ המאשימה הדגיש כי המתלונן חזר שוב ושוב על כך שהוא מסר את המפתחות לנאשם לאחר שנעל את דלת הדירה והוסיף כי: "לעומתו, הנאשם מוסר על זה מספר גרסאות".

ב"כ המאשימה הזכיר כי מדובר ב"פריצה נקיה" של מישהו שידע כי המתלונן אינו בבית ושידע היכן מונחים הכסף והתכשיטים.

עוד הזכיר ב"כ המאשימה כי הנאשם שימש כסוכן מספר פעמים וגם נהג לשקר לעבריינים במצח נחושה כדי לזכות באמון שלהם.

ב"כ המאשימה ציין כי נפתלי הכחיש כל קשר לגניבה. בקשר לטענות על בעיות אמינות מצד נפתלי, הטעים ב"כ המאשימה: "הוא מאשר שהוא ניסה לעשות מעין... שביתה איטלקית כי הוא רצה... לעבור להיות בירושלים... ליד אזור מגוריו... בכל זאת שח"מיסט... וכמו חייל צה"ל שלא רוצה להיות במקום מסוים אז הוא עושה איזה שביתה איטלקית". לטענת ב"כ המאשימה, אמינותו של נפתלי נלמדת מכך שהוא לא בא בכוונה להפליל את הנאשם ולא אמר כי הנאשם נעל את הדלת, אלא מסר שהוא זוכר שמדובר בשוטר אחר.

באשר לעדותו של גיל הרוש טען ב"כ המאשימה: "הוא היה... מוכוון מטרה אפשר להגיד. הוא בא לסייע לחבר הטוב שלו, שהוא מכיר 15 שנים... זה מפחית לחלוטין מהמשקל של כל מה שהוא אמר. כל הדברים שהוא אמר, מדובר במסקנות... הוא לא הגיע נקי".

בעניין ההשלכות של שקרי הנאשם הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 8948/12 **נמר נ' מדינת ישראל** (1.2.2016) (להלן: "**עניין נמר**"), בעיקר לפסקאות 37-38.

ביחס ליסודות העבירות המיוחסות לנאשם ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם הנו עובד ציבור בהתאם לסעיף 34 כ"ד לחוק העונשין; כי ערך הגניבה עולה על אלף שקל; ולגבי ההתפרצות למקום מגורים, "הנאשם התפרץ לבית של המתלונן באמצעות מפתח והוא נכנס להגדרות הסעיף של 405 א' לחוק העונשין. משכך נקרא גם פורץ וגם מתפרץ לפי סעיף קטן ג' בהקשר הזה".

על כן עתר ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

17. **מנגד, ב"כ הנאשם** הדגיש בסיכומיו, בין היתר, כי "יש מחלוקת... שהייתה פריצה, יש מחלוקת אם אכן נגנבו מהמתלונן דברים"; ואף אם התרחשה גניבה "לא ניתן לשלול... שבאותו פרק זמן גנב את זה מישהו אחר".

ב"כ הנאשם טען כי "התיק מבוסס על סברות וספקולציות... לא נתפס אצל הנאשם כסף, לא נתפסו אצל הנאשם שום תכשיטים"; וכי חרף חזרתו של הנאשם לאזור הדירה, אין ראיה שהנאשם חזר לדירה; וכן כי אין ראיה שהמפתחות היו ברשות הנאשם בעת חזרתו לאזור הדירה.

עוד ציין הסניגור כי המתלונן מסר בהודעתו במח"ש שהתריסים בדירה היו סגורים, ורק בעדותו בבית המשפט טען כי

התריסים היו נעולים. בהקשר זה הוסיף הסניגור כי: "... זה חודש יולי בעיר בני ברק, חם, לח. לא ניתן לשלול ... את העובדה שתריס נפתח".

ב"כ הנאשם הסכים "שהעובדה שהנאשם חזר למקום ולא דיווח על כך, אין ספק היא לא תקינה ולא נראית טוב. גם העובדה שהוא לא סיפר לשי שהוא איבד את הארנק היא לא תקינה ... אבל לא ניתן לבסס תיק פלילי על משהו שנראה או לא נראה טוב". יתר על כן, לעמדת ההגנה "אין שום מניעה ... שבלש, שוטר ... יחזור לרחוב או אפילו לאזור שבו בוצע חיפוש, כל עוד הוא לא נכנס לדירה".

באשר לגרסתו המאוחרת של הנאשם בחקירתו במח"ש טען הסניגור כי "נכון שאותו שקר שהנאשם שיקר בחקירה לגבי החזרה הפך לכדור שלג... בסופו של דבר הוא אכן חזר בו... הוא סיפק הסבר... שאכן הוא פחד... שהדבר באמת ישמש לחובתו ויחשבו שעצם החזרה שלו למקום מעידה שהוא גנב... שמגיעים חוקרי מח"ש לבלש, זה אפילו יותר מאדם נורמטיבי רגיל... התחושה קשה פי כמה... ניתן להבין שיש פה טעות בשיקול הדעת".

ב"כ הנאשם ציין כי על פי הנתונים המשטרתיים הנאשם שהה בכתובת הדירה כארבע וחצי דקות, וטען שפרק זמן זה מתאים יותר לגרסת הנאשם שהוא חיפש את ארנקו, מאשר לעמדת המאשימה כי הנאשם התפרץ לדירה ונטל את הכסף ואת התכשיטים, לא לפני שמיינ את התכשיטים והותיר את אלה המזויפים בדירה.

הסניגור טען כי "מערכת תמונת נוף היא לא חסויה. הנאשם גם מסר שהוא יודע שהצ'יפ מתעד גם את הנסיעה, הוא יודע שהצ'יפ מתעד גם את מהלך הנסיעה ואת דרך הנסיעה. הוא פשוט לא ידע שקוראים למערכת הזאת תמונת נוף".

בקשר למפתחות הדירה נטען כי "עלתה טרונייתו של חברי לנאשם 'איך אתה לא זוכר פרט כזה?' ... זה הפרט בשעתו הכי שולי שיכול להיות... אין לנו שום ראייה אכן שהמפתחות היו בחזקת הנאשם ומתי... איך פתחו... את הרכב שבו ביצעו את החיפוש? ... אין מחלוקת... שהמפתחות הוחזרו בסופו של יום למתלון על ידי שוטר אחר שהוא לא הנאשם... אין גם מחלוקת ... שהמפתחות לא נתפסו כמוצג".

לעמדת ההגנה, טענת הנאשם ביחס לאובדן תעודת המנוי נתמכת בעדותו של פקד גיל הרוש, שלפיה הנאשם ידוע כ"אוריון", וכן נטען ש"... אובדן תעודת מינוי יש לה משמעויות מאד מאד גדולות".

עוד הודגש שכאשר חזר המתלון לתחנת המשטרה נדף ממנו ריח של אלכוהול, אף שהוא הכחיש שתיית משקאות אלכוהוליים.

נוסף על כך, המתלון הכחיש כי אמר לשוטרים שיש לו קשרים במשטרה, למרות שחברי הצוות מסרו שאמר זאת.

עוד צוין כי לראשונה בעדותו בית המשפט אמר המתלון שהסליק את "המעטפה" במחיצה בתוך המגירה.

כמו כן, הוטעם שהמתלון הוא עבריין סמים ושכלל לא הוכחה הטראומה שבגינה לטענתו הוא צרך סמים.

לעמדת ההגנה, גרסת המתלון שלפיה הוא חזר מחקירתו במשטרה ומיד "בדק" אם הכסף והתכשיטים עדיין במקומם אם לאו, הינה תמוהה, בעיקר לנוכח היעדר סימני פריצה בדירה. עוד טען הסניגור לקיומו של מניע מצד המתלון נגד המשטרה, בגין הכעס שלו כלפי מי שתפסו את הסמים שהחזיק וביצעו חיפוש בביתו.

הסניגור הוסיף ותמה מדוע המתלון לא הגיש תלונה מיידית על הגניבה, אלא רק כעבור מספר ימים.

נטען כי עדותו של המתלון במח"ש זוהמה. כמו כן, הוטעם כי "איזה תכלית ... יש להטחה שיבוא מתלון ויגיד לנאשם

'זה אתה' למעט להכווין את המתלונן לזהות הפרסונה שמח"ש סבורים שביצעה את האירוע?."

לטענת ההגנה, יתכן שבאותן שלוש שעות שבהן נחקר המתלונן במשטרה, התפרץ לדירה אדם אחר, שאיננו הנאשם.

בהקשר זה צוין כי אין אמנם מחלוקת ששי ומאור לא ביצעו את המעשים המיוחסים לנאשם, אך הודגש כי נפתלי אינו אמין: "הוא [נפתלי] אמר שהוא מיוזמתו עזב את היחידה, הוא ביקש לעבור לירושלים... האמת היא שגיל הרוש העיף אותו מהיחידה. גם רפ"ק נחשוני ציין זאת בשל אירועי אמינות חוזרים ונשנים פשוט העבירו אותו למטה הארצי ומשם... הוא ניצל את ההזדמנות ונמלט לחו"ל".

באשר לתשלום חשבון החשמל על-ידי הנאשם, סמוך לאחר האירוע, צוין כי: "אין מחלוקת שהנאשם קיבל בתקופה של מספר חודשים סכום מאד גדול... מעל 30 אלף שקלים... בעיניי המועד פחות רלוונטי. מה שחשוב הוא שסכומים גדולים במזומן... התקבלו. אני אפנה לעניין זה לת/46 א' וב'".

ב"כ הנאשם הוסיף וטען למספר מחדלי חקירה וביניהם: העובדה שלא נשלח חוקר מז"פ לדירה לצורך "דוח מז"פ... ששולל או מאושש את האפשרות לפרוץ לדירה" אלא הסתמכו על דבריו של המתלונן שלפיהם אין סימני פריצה בדירה; "חברי אומר שהחשבון היה מעוקל. איפה אסמכתא?"; היעדר בדיקה של קופסת התכשיטים - "אולי היו מוצאים בה טביעות אצבע נוספות של גורם שלישי כלשהו?"; "חוץ מאותה מצלמה שבה ראו את הנאשם ואת השוטר גבריאל מטיילים את מימיהם, קודם כל המצלמה הזאת לא נבדקה לעניין חזרתו של הנאשם... אם הוא יצא עם משהו ביד שלו... לא עשו בדיקה אם קיימות מצלמות נוספות... האיחור של בדיקת המצלמות במרחב גם הוא פגע בראיות"; "הכי חמור שבסופו של דבר מי שחקר את נפתלי היה אנחנו פה בבית המשפט וגם כאשר ניתנה לנפתלי בעצם חסינות מפני הפללה, זה לא דומה... לחקירה שהייתה צריכה להיעשות לחשוד בעבירה באזהרה... נפתלי גם ציין... שהוא הסכים... להיחקר בחו"ל... לא ביצעו שום חקירה שלו"; לא נערך עימות בין הנאשם למתלונן; בעלת הדירה של הנאשם לא נחקרה בקשר לתשלום החשבונות על-ידי הנאשם; "חוקרי המאשימה היו צריכים לבדוק דפי חשבון, ... לפחות מהאירוע והלאה, לראות אם יש איזושהי טרנסקציה חריגה של כספים...".

לסיכום נטען כי: "... על מנת שבית המשפט ירשיע תיק שמבוסס על ראיות נסיבתיות הוא צריך שהן יובילו למסקנה אחת ויחידה... הדברים רחוקים מכך. כל הראיות הנסיבתיות לא מובילות למסקנה אחת. יש הסברים הגיוניים חלופיים שמתיישבים עם חומר הראיות, כאלה שמצדיקים להבנת ההגנה על זיכוי של הנאשם... אפילו לא מחמת הספק".

על כן עתרה ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

המסגרת הנורמטיבית

הכרעה על בסיס ראיות נסיבתיות

18. כידוע, ניתן להרשיע נאשם על סמך ראיות נסיבתיות בלבד - אם הן מובילות למסקנה הגיונית **אחת** בדבר אשמתו של הנאשם. זאת, לאחר שבית המשפט בחן את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסבריו של הנאשם, במבחני ההיגיון ועל סמך ניסיון החיים, ומצא שהמסקנה ההגיונית **האחת והיחידה** העולה מהראיות הנה המסקנה המרשיעה את הנאשם.

19. הדרך המקובלת להסקת מסקנות בהתבסס על ראיות נסיבתיות, היא לפי "**המבחן התלת שלבי**":

ראשית, על בית המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית, בפני עצמה, ולקבוע האם ניתן

עמוד 27

להשתית על אותה ראייה ממצאים עובדתיים. בשלב השני, יש לבחון, האם מסכת הראיות בכללותה מקימה מסקנה לכאורית, לפיה הנאשם אחראי למעשים המיוחסים לו. למסקנה לכאורית זו, ניתן להגיע על יסוד צירופן של מספר ראיות נסיבתיות, גם יחד, תוך הערכה מושכלת של הראיות הללו, ובהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. לבסוף, בשלב השלישי, ולאחר שהוכחה, לכאורה, אשמתו של הנאשם, עובר הנטל הטקטי אל כתפיו ועליו להציע הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות, הסבר אשר עשוי להטיל ספק סביר בהנחה המפלילה העומדת נגדו... ספק סביר עשוי להתעורר מן הראיות הנסיבתיות, כאשר ניתן להסיק מהן מסקנה הגיונית וסבירה, המתיישבת, בנסיבות העניין, עם חפותו של הנאשם, מסקנה אשר ההסתברות לקיומה אינה קלושה, ויש לה אחיזה בחומר הראיות... [ע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל, בפסקאות 51-52 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם (4.5.2016) (להלן: "עניין ג'בארין").]

וראו גם: ע"פ 2279/15 בורחוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם (31.1.2016); עניין נמר, בפסקאות 31-32 לפסק-דין של כב' השופט ס' ג'ובראן (1.2.2016); ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל, בפסקאות 19-21 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם (31.8.2016); ע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל, בפסקאות 73-75 לחוות דעתו של כב' השופט ס' ג'ובראן (6.9.2016); ע"פ 8808/14 פחימה נ' מדינת ישראל, בפסקה 41 לחוות דעתו של כב' השופט צ' זילברטל (10.1.2017); ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 לפסק-דינה של כב' השופטת ע' ברון (18.1.2017).

בעניין השלב השלישי דלעיל נקבע כי ההסבר אשר מועלה על ידי הנאשם צריך להיות בעל אחיזה סבירה בחומר הראיות ולא תיאורטי גרידא. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט נ' סולברג בע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, בפסקה 100 לפסק-דין (21.1.2015):

"... בתי המשפט חזרו והדגישו כי על ההסבר המועלה על-ידי הנאשם להיות מתקבל על הדעת, ולא הסבר מאולץ או תאורטי... על ההסתברות להתקיימותה של האפשרות האחרת, להיות מהותית ולא זניחה, צריך שתהיה לה אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים... יתר על כן, הסבר תמים לכל ראייה נסיבתית בפני עצמה אינו מספק, משום שהמסקנה המרשיעה מושתתת על בחינת הראיות כמכלול. לפיכך, על הנאשם להציע גרסה שלמה, המתייחסת למכלול הראיות נגדו" [וראו גם ע"פ 1081/14 צעלוק נ' מדינת ישראל, בפסקה 58 לפסק-דין של כב' השופט סולברג (18.12.2016) (להלן: "עניין צעלוק").]

עוד נקבע בפסיקה כי אף אם הנאשם אינו מספק הסבר המקים ספק סביר בדבר אשמתו, על בית המשפט לבחון, ביוזמתו, סבירותה של אפשרות אחרת אשר עולה ממכלול הראיות ותומכת בחפותו של הנאשם, גם אם היא אינה מתיישבת עם קו ההגנה שננקט על ידו [ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 228 (2002); ע"פ 2661/13 יחייב נ' מדינת ישראל, בפסקה 39 לפסק-דין של כב' השופט ס' ג'ובראן (18.2.2014); ע"פ 5706/11 רון נ' מדינת ישראל, בפסקה 121 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם (11.12.2014); עניין ג'בארין, בפסקה 52 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם; ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל, בפסקה 60 לפסק-דין של כב' השופט נ' סולברג בעניין האישום הרביעי (11.12.2016) (להלן: "עניין בר").]

שקרי נאשם בחקירה

20. ככלל, שקריו של נאשם בחקירתו, יש בהם, כידוע, כדי לחזק את ראיות התביעה, אם הם שקרים מהותיים
עמוד 28

ואם לא ניתן להם הסבר מספק [ראו למשל והשוו: ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (13.1.2003); ע"פ 2468/03 אלבויראת נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (12.1.2009); ע"פ 5373/12 אבורמד נ' מדינת ישראל, בפסקה 49 (15.4.2015) (להלן: "עניין אבורמד"); ע"פ 4209/14 קרן נ' מדינת ישראל (15.11.2015) (להלן: "עניין קרן"), בפסקה 53; עניין נמר, בפסקה 37; עניין צעלוק, בפסקה 58; ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (18.1.2017)].

עם זאת, יש לנקוט **משנה זהירות** קודם שמייחסים משמעות ראייתית לשקרים של נאשם. זאת, שכן לעתים שקרי הנאשם נובעים ממתח נפשי או ממצוקה שבהם הוא נתון, או שמטרתם להרחיקו מעבירה שלא ביצע, או למנוע הסתבכותו בה, או שהם נובעים מתוך רצון לחפות על אדם אחר [ראו למשל והשוו: **קדמי, על הראיות**, בעמ' 305; ע"פ 235/60 מנצור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד טז(1) 645, 647 (1962); ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561, 569 (1982); ע"פ 632/83 הרוש נ' מדינת ישראל פ"ד לט(1) 253, 268-269 (1985); ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (17.10.1995); ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135, 142 (2001); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 134 לחוות דעתו של כב' השופט י' עמית (18.10.2010); ע"פ 3751/11 אבו טראש נ' מדינת ישראל, בפסקה 65 (2.9.2012); ע"פ 2840/17 ניאזוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 72 לפסק-דינו של כב' השופט נ' סולברג(4.9.2018) (וההפניות המובאות שם)].

מן הכלל אל הפרט

21. להלן אתייחס אל עיקרי הראיות הנסיבתיות, ואבחן תחילה מה הם הממצאים העובדתיים שניתן להשתית עליהן, אם בכלל; ולאחר מכן, אנתח את מסכת הראיות הנסיבתיות כמכלול ואת המסקנות העולות מהמסכת הראייתית הכוללת, בשים לב להסבריו של הנאשם לראיות הנסיבתיות ובהתאם למבחן התלת-שלבי שנקבע בפסיקה המתייחסת לניתוח ראיות נסיבתיות, כמצוין בפסקה 19 לעיל.

א. ניתוח כל אחת מהראיות הנסיבתיות העיקריות

22. (1) **הנאשם נחשף לכסף ולתכשיטים במהלך החיפוש וידע היכן הם מונחים בדיוק בסיומו.**

אף אם הנאשם לא ידע מהו סכום הכסף המדויק שבמעטפה ומה שווים של התכשיטים, הוא לא הכחיש כי במהלך החיפוש הבחין הן בקופסת התכשיטים והן במעטפה שבה סכום כסף במזומן. המתלון העיד כי הנאשם הוא שמצא את הכסף ושאל מה מקורו וכך גם לגבי קופסת התכשיטים. כמו כן, הנאשם עצמו העיד שהוא זה שהניח את קופסת התכשיטים חזרה על השולחן בדירה וגם נכח כאשר המתלון החזיר את מעטפת הכסף למקומה. לשון אחרת, הנאשם היה מודע היטב לקיומם ולמיקומם המדויק של כל אחד מהפריטים שנגנבו.

(2) **מכלל הראיות עולה כי בסיום החיפוש בדירה וסמוך לפני יציאת צוות השוטרים והמתלון מהדירה, הכניס המתלון את מעטפת הכסף חזרה למקומה וזאת לעיני חברי הצוות.**

(3) **טענת המתלון כי בסיומו של החיפוש הוא מסר את מפתח הדירה לידי הנאשם.**

כפי שיפורט להלן, עדות המתלונן היתה מהימנה בעיניי, ואין למתלונן אינטרס או עניין להפליל הפללת שווא את הנאשם או את השוטרים האחרים שהשתתפו בחיפוש.

ההגנה טענה כי בניגוד לחקירה הראשונה של המתלונן במח"ש (נ/1), שבה הוא מסר פרטים כלליים בלבד, בחקירתו השנייה במח"ש (נ/2) התמקד המתלונן בנאשם ומסר פרטים המפלילים דווקא אותו; כך, באמירה אחת (להלן: "**האמירה הראשונה**") ציין המתלונן שבעת שהיו בתחנה יצא הנאשם עם הקטנוע **כדי לתקן נזילה** בביתו, ובאמירה נוספת (להלן: "**האמירה השנייה**") ציין המתלונן כי בסיום החיפוש הוא העביר לידי הנאשם את **המפתח** לדירה.

לטענת ההגנה, הודעתו השנייה של המתלונן במח"ש נמסרה לאחר שנודע לו כי הנאשם הוא החשוד המרכזי בפרשה.

המתלונן לא הכחיש בעדותו בבית המשפט שבעת הגעתו לחקירה השנייה במח"ש (נ/2) הוא ידע על התפתחויות בחקירה אשר קושרות את הנאשם לאירוע, אך זאת, לטענתו, לא מן החוקרים אלא מהתקשורת.

כיוון שמוסכם על הצדדים שפרטי הפרשה פורסמו בתקשורת רק לאחר הגשת כתב האישום (פרוטוקול הדיון בעמ' 227-229), ברור שבעניין זה טעה המתלונן בעדותו בבית המשפט; וקיימות בעניין זה אפשרויות אחדות, וביניהן כי המתלונן טעה בעדותו, שכזכור נמסרה יותר משנה לאחר האירוע, ולמעשה ידע על ההתפתחויות בחקירה רק לאחר הגשת כתב האישום; או כי המתלונן אכן ידע כבר בעת חקירתו השנייה במח"ש על ההתפתחויות שחלו בחקירה, אך זאת מאחד השוטרים, ולא דווקא מאחד החוקרים של מח"ש.

כזכור, הסניגור תמה בטיעוניו, בין היתר, "איזה תכלית ... יש להטחה שיבוא מתלונן ויגיד לנאשם 'זה אתה' למעט להכווין את המתלונן לזהות הפרסונה שמח"ש סבורים שביצעה את האירוע?".

אלא שבעניין זה יש להעיר כי ההטחה האמורה נעשתה רק לאחר שהמתלונן נקב בשמו של הנאשם בחקירתו; ולפיכך לא ניתן לטעון כי אותה הטחה היא שכיוונה את המתלונן לחשוד בנאשם דווקא.

מכל מקום, גם אם במקרה דנן המתלונן אכן נחשף, עובר לחקירתו השנייה במח"ש, להתפתחויות שחלו בחקירה, אין בכך כדי לפגוע במהימנות הגרסה אשר מסר.

זאת ועוד, למעשה, **האמירה הראשונה** של המתלונן, אשר נזכרה לראשונה רק בחקירתו השנייה במח"ש ואשר קושרת את הנאשם לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום - התבררה כאמירה נכונה, אשר מתארת את אשר אירע בפועל, דהיינו שהנאשם אכן יצא עם קטנוע מהתחנה בטווח השעות שבהן נפרצה הדירה, וזאת תוך הצהרה כי עליו לתקן נזילה בביתו.

לגבי האמירה השנייה (בעניין המפתח), כבר בחקירתו הראשונה במח"ש מסר המתלונן כי "השוטר

אמר לי לנעול, הוא לא הצליח ואני נעלתי והחזרתי לו את המפתח כי הוא ביקש אותו" (נ/1, עמ' 2);
דהיינו, המתלון הזכיר את הסיטואציה שנוצרה בעת נעילת הדלת כבר בחקירתו הראשונה, אף שלא
נקב בשמו של הנאשם באופן מפורש. אין מדובר, אפוא, בגרסה חדשה של המתלון אשר "צצה" רק
בחקירתו השנייה במח"ש.

מנגד, כזכור, הנאשם ציין בעדותו כי הוא לא הצליח לנעול את דלת הדירה בסיום החיפוש ולפיכך ביקש
מהמתלון לנעול אותה, אלא שלטענתו המפתח לא חזר לידי לאחר מכן.

מכאן שניתן לומר שגרסתו של המתלון (בעניין האמירה השניה) נתמכת באופן **חלקי** על ידי הנאשם,
אשר אינו מכחיש כי הוא שביקש מהמתלון לנעול את דלת הדירה.

כפי שצוין לעיל, החוקרת המשטרית רנ"ג מרים ויצמן, אשר חקרה את המתלון באזהרה ביום האירוע
(19.7.17) בגין החשד לעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית (ת/17), לא זכרה, כאמור בהודעתה
במח"ש מיום 1.10.17 (ת/16), היכן היה המפתח של המתלון במהלך החקירה והאם היא מסרה
למתלון את המפתח בסיומה.

כזכור, גם שי לא זכר מי החזיק את המפתח של דירת המתלון (ת/24, עמ' 5) וכך גם מאור (ראו
הסכמת באי-כוח הצדדים בפרוטוקול הדיון, בעמ' 140).

כאמור, הגם שהנאשם אישר **בעדותו** כי העביר את המפתח לידי המתלון על-מנת שינעל את הדירה,
הוא טען **באופן חד משמעי** שלאחר מכן הוא לא קיבל את המפתח חזרה לידי.

אולם, מתברר כי לעומת הגרסה החד משמעית והבלתי מסויגת של הנאשם בעדותו, **בחקירתו
הראשונה במח"ש** הנאשם עצמו לא שלל את האפשרות שקיבל את המפתח חזרה לידי: "מסרתי
להרצל. או שהוא היה אצלי אמממ, ורק בסוף החקירה מסרו אותו" ובהמשך "ואז המפתח נשאר אצלו
אני חושב... אני לא סגור על זה".

לפיכך, גם לנוכח **הגרסה המתפתחת של הנאשם** בעניין זה, קשה לקבל את גרסתו הסופית כי
המפתח לא חזר לידי.

לטענת ההגנה, השאלה ברשות מי היה המפתח בסיום החיפוש הייתה שולית בזמן אמת, ואין לצפות
שהנאשם יזכור זאת.

טענה זו אינה יכולה לסייע לנאשם במקרה דנן, שכן הגרסה הראשונה שמסר הנאשם - שלפיה הוא לא
שלל את האפשרות שהמפתח הוחזר לידי - נמסרה על ידו בחקירתו במח"ש כבר כחודשיים לאחר
האירוע, כאשר זכרוננו היה "טרי" יחסית; ואילו גרסתו השניה, שאותה הוא מבקש לקבל, שלפיה המפתח
לא נשאר בידי, נמסרה על-ידו (בבית המשפט) רק בחלוף כשנה וחצי מהאירוע.

(4) **הנאשם חזר לכתובת הדירה בפרק הזמן שבין החיפוש לבין חזרתו של המתלון לדירה**,
דהיינו בעת שהמתלון שהה בתחנת המשטרה לצורך חקירה. כזכור, חקירת הנאשם ביום
האירוע הסתיימה בערך בשעה 20:10 (ת/37) והנאשם שהה בכתובת הדירה באותו יום בין

השעות 17:54-17:51 (2/ת-1/ת).

- (5) **אין ראייה או אינדיקציה לכך ששטר אחר בצוות, מלבד הנאשם, חזר לכתובת הדירה.** יתר על כן, ההגנה מסכימה כי שי ומאור לא חזרו לדירה ולא גנבו את הכסף ואת התכשיטים.
- (6) **בדירה לא נמצאו סימני פריצה** בחלונות או בדלת הכניסה (ראו מזכר שערך החוקר בביצקי - 3/ת, וכן תמונות שצילם המתלון - 39/ת ועדותו של החוקר בביצקי בעמ' 125).

כמו כן, **כאשר המתלון חזר אל הדירה הוא מצא אותה כפי שעזב אותה לאחר החיפוש** (עדות המתלון, בעמ' 31).

- (7) **מצבו הכלכלי של הנאשם - באופן כללי, יש לו חובות כאלה או אחרים; ובאופן ספציפי, יום למחרת החיפוש (20.7.17) שילם הנאשם סכום של 3,533.92 ₪ במזומן עבור חוב לחברת החשמל ביחס לדירה ששכר;** לכך קדמו מספר פניות של טובה, המכונה בטלפון של הנאשם כ"בעלת הדירה", שחזרה וביקשה מהנאשם שישלם את החוב, החל מיום 10.7.17 (13/ת). כזכור, האירוע מושא כתב האישום התרחש ביום 19.7.17. עם זאת, הנאשם טען שהוא קיבל סכום כסף במזומן; ובעניין זה ראו תוכן הפרפרזות הגלויות 46/ת של החומר החסוי.

אף שסמיכות הזמנים מעוררת חשד כי הנאשם שילם את חובו באמצעות הכסף שהשיג יום קודם תוך ביצוע העבירות המיוחסות לו, עלה בידי הנאשם להוכיח כי מתחילת שנת 2017 הגיעו לידי 30,000 ₪ במזומן כדין; ולפיכך יש להתייחס לעובדה זו של התשלום לחברת החשמל בזירות ואין לייחס לה משקל ניכר.

23. **אמנם, הנאשם לא רשם בדו"ח כי במהלך החיפוש נמצאו תכשיטים וכסף מזומן (14/ת); אלא שאיני רואה בכך ראייה נסיבתית לחובת הנאשם,** כפי שאטעים להלן.

אכן, שי מסר בחקירתו כי הדבר היה "אמור להיות מצוין" בדו"ח (25/ת, עמ' 5); **ואמנם,** החוקר בביצקי העיד כי "גם אני מבצע חיפוש ואם אני נתקל בסכום כסף מזומן במהלך חיפוש ולא לקחתי אותו, אז אני אשתדל... לתעד את זה כדי שלא תהיה טענה אחר כך שהדבר נעלם תחת ידי..." (עמ' 118-119). **אולם,** בביצקי ציין גם כי "אין נהלים ברורים בנושא" (שם).

בעניין זה אני סבור כי בהעדר נהלים ברורים בנושא, העובדה שהנאשם לא תעד בדו"ח שערך (14/ת) את דבר מציאת הכסף והתכשיטים בדירה במהלך החיפוש, עשויה לנבוע מסיבות תמימות לחלוטין.

על כן, בהבדל מהראיות הנסיבתיות שפורטו בפסקה 22 לעיל, אין לראות בעובדת אי-רישום התכשיטים והכסף בדוח החיפוש כראיה נסיבתית לחובת הנאשם.

ב. הערכת מסכת הראיות בכללותה

24. לאחר שבחנתי את הראיות הנסיבתיות העיקריות, כל אחת כשלעצמה, אבחן להלן האם מסכת הראיות בכללותה מקימה מסקנה אחת ויחידה שלפיה הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

25. **על פני הדברים, ממכלול הראיות ומטענות ב"כ הנאשם** עולה כי למעשה קיימות במקרה דנא **ארבע אפשרויות עיקריות**, כפי שיצוינו להלן; ואתיחס אפוא גם לסבירותה של כל אחת מהן.

(1) **האפשרות הראשונה** היא **שכלל לא נגנב דבר מהמתלון** ושהמתלון בדה את הדברים מליבו.

26. **אפשרות ראשונה זו, שהועלתה על ידי ב"כ הנאשם, כלל אינה סבירה**, כפי שאטעים להלן.

עדות המתלון הייתה מהימנה בעיניי; וניכר כי הוא לא היה מעוניין להפליל את הנאשם, אלא לספר את פרטי האירוע כפי שהוא ראה או שמע.

למעשה, עדותו של המתלון היתה עקבית ולא התגלו בה סתירות מהותיות או שקרים מהותיים.

אמנם, הן הנאשם (פרוטוקול עמ' 162-163 וכן **ת/21**) והן מאור (**ת/44**) הצביעו על כך שבעת שהמתלון הגיע לתחנה להתלון על גניבה אוסף התכשיטים ומעטפת הכסף, נדף ממנו ריח של אלכוהול; ואילו המתלון הכחיש כי שתה לפני כן משקאות אלכוהוליים.

מכל מקום, גם אם אכן נדף מהמתלון ריח של אלכוהול, אין בכך כדי לפגום באמיתות ליבת עדותו; מה גם שהנאשם עצמו ציין בחקירתו הראשונה כי המתלון לא נראה או נשמע "מסטול".

אף אם הנאשם שיקר בנושא של רכישת סמים על-ידו בעבר ובהווה, ניתן להבין שעשה זאת בשל חשש מהפללה עצמית ואין גם בכך כדי לפגום במהימנות גרסתו.

גם הכחשת דבריו בפני השוטרים כי "יש לו קשרים במשטרה" אינה פוגמת במהימנות גרסתו, בעיקר לנוכח העובדה שאין מדובר בנקודה המצויה בלב העניין אלא בשוליים, ולנוכח עדותו המהימנה של המתלון בכללותה, כנזכר לעיל.

נוסף על כך, המתלון ציין בעדותו כי התכשיטים לא היו מבוטחים. מכאן שאין לו אינטרס לביים גניבה של אוסף התכשיטים לצורך קבלת כספים מחברת הביטוח.

כמו כן, הנאשם עצמו העיד כי המתלון שיתף פעולה וסייע לשוטרים בחיפוש שנערך בביתו. ממכלול העדויות בתיק דנא עולה כי החיפוש התנהל באווירה רגועה ונינוחה ולא התפתח כל ריב בין המתלון לבין השוטרים.

לפיכך אין כל אינדיקציה לכך שלמתלון היו עניין או עילה לנקום בנאשם או במי מהשוטרים.

באשר לטענת ההגנה כי התלונה הוגשה מספר ימים לאחר האירוע ולא באופן מיידי, יודגש כי המתלון שב לתחנת המשטרה והטיח את טענותיו באוזני הצוות עוד באותו יום, בסמוך לאחר סיום חקירתו (ביום רביעי בלילה). התלונה הרשמית הוגשה אמנם ביום ראשון בבוקר, אך מדובר בפרק זמן סביר, במיוחד בהתחשב בכך שמדובר היה בסוף שבוע. גם טענת המתלון כי הוא התקשר למח"ש ביום חמישי והם אלו שזימנו אותו ליום ראשון, היא סבירה ומהימנה.

ביחס לטענת ההגנה כיצד יתכן שמיד עם חזרתו לדירה הבחין המתלון בהיעלמות הכסף והתכשיטים, אף שלא היו סימני פריצה מחשידים, אין בכך כדי לפגום במהימנות עדות המתלון, אשר הסביר כי בהגיעו לדירה הוא התיישב ליד השולחן, פתח את הלפטופ, ולאחר מכן את המגירה הסמוכה וכאשר פתח את המגירה הוא הבחין בהיעלמות הכסף.

סיכומו של דבר, אין כל ראייה או אינדיקציה לכך שהמתלונן משקר או טופל אשמת שווא על המשטרה או על הנאשם. נהפוך הוא, המתלונן הותיר רושם מהימן בעדותו וגם אין לו אינטרס כלכלי לבדות גניבה על מנת לקבל כספי ביטוח כיוון שהתכשיטים לא היו מבוטחים, ואין לו עילה "לנקום" במי מהשוטרים כיוון שהחיפוש התנהל בשיתוף פעולה מצדו וללא כל עימות.

בשולי הדברים ניתן לציין כי כאשר המתלונן סיפר בעדותו על הרגע שבו גילה את דבר הגניבה הוא היה נסער על דוכן העדים וניכר כי, כפי שציין ב"כ המאשימה, הוא דיבר מדם ליבו (ראו, למשל, עמ' 29-30).

(2) **האפשרות השניה** היא **שאדם שאינו שוטר כלל** (אלא פורץ אחר) **הוא שביצע את העבירות המיוחסות לנאשם.**

27. **גם אפשרות שניה זו אינה סבירה בעליל.**

כאמור, עדות המתלונן היתה מהימנה בעיניי.

המתלונן העיד כי כאשר נכנס לביתו, בתום חקירתו (בגין הסמים), הוא מצא את הדירה באותו מצב שבו עזב אותה קודם לכן בסיום החיפוש. כמו כן, לא נמצאו כל סימני פריצה בדירה.

מכאן שמי שהתפרץ לדירה וגנב את מעטפת הכסף ואת התכשיטים ידע על דבר קיומם וידע היכן בדיוק הם מונחים והגיע באופן ממוקד על מנת לגנוב אותם; ואין מדובר במי שהתפרץ לדירה והחל לחפש באופן אקראי אחר חפצים יקרי ערך או כסף מזומן במקומות שונים בדירה.

כאן המקום להוסיף כי המתלונן ציין בעדותו שהוא לא סיפר לאיש על אוסף התכשיטים או על הכסף המזומן שמשך סמוך לפני יום האירוע ושהחזיק בדירה.

(3) **האפשרות השלישית** היא **ששוטר אחר מהצוות ביצע את העבירות המיוחסות לנאשם.**

28. **גם אפשרות שלישית זו אינה סבירה כלל, וזאת מן הטעמים הבאים:**

ראשית, כאמור, **המתלונן העיד כי הוא מסר את המפתח לידי של הנאשם.** בפועל, למתלונן אין כל סכסוך עם הנאשם ואין לו ולא היה לו כל אינטרס להעליל דווקא עליו עלילת שווא. כזכור, החיפוש התנהל באווירה נינוחה וללא כל עימות בין המתלונן לבין מי מהשוטרים בכלל וללא עימות עם הנאשם בפרט. כמו כן, גרסת המתלונן כי הוא החזיר את המפתח לידי של השוטר שמסר לו את המפתח מלכתחילה ושביקש ממנו שינעל את הדלת - נמסרה כבר בחקירתו הראשונה, אף שהמתלונן לא נקב בשמו של הנאשם באופן מפורש.

נוסף על כך, כזכור, הנאשם אישר שביקש מהמתלונן לנעול את הדלת ובכך קשר עצמו לסיטואציה.

כמו כן, כזכור, עדות המתלונן הייתה מהימנה בעיניי.

מנגד, עדות הנאשם הייתה בלתי מהימנה בעיניי, כפי שיפורט בהמשך.

בהקשר זה יצוין כי תחילה, בחקירתו במח"ש, הנאשם לא הוציא מכלל אפשרות שהמתלונן העביר את המפתח לידי לאחר שנעל את הדלת; ואילו בעדותו בבית המשפט הוא שלל אפשרות זו לחלוטין; נוסף על כך, הנאשם

לא טען כי קיבל את המפתח ומסר אותו לאחד מחבריו לצוות או שהניח אותו במקום מסוים בתחנה; הנאשם הכחיש מכל וכל כי המפתח חזר לידי וטען כי אינו יודע היכן היה המפתח.

שנית, בפועל הנאשם חזר לזירת האירוע בזמן שהמתלונן עדיין שהה בתחנת המשטרה, דהיינו בטווח הזמן שבו התבצעה הפריצה והגניבה בדירה. כזכור, הנאשם הכחיש תחילה בחקירתו את עצם חזרתו לזירת האירוע, לכתובת דירתו של המתלונן, ורק כאשר עומת עם הראיות האובייקטיביות המצביעות על כך שאכן חזר לכתובת הדירה - הוא מסר גרסה שלפיה הוא אמנם חזר לכתובת הדירה, אך לא לדירה עצמה, וזאת על מנת לאתר את ארנקו שאבד לו במהלך החיפוש. גרסה זו, כפי שיפורט להלן, הנה גרסה כבושה ואינה מהימנה.

שלישית, לגבי אנשי הצוות האחרים שהשתתפו בחיפוש בדירה, כזכור ההגנה אינה חולקת על כך ששי ומאור לא ביצעו את העבירות המיוחסות לנאשם; לפיכך איש הצוות היחיד אשר השתתף בחיפוש ואשר הנו בבחינת "חשוד" לעמדת ההגנה, הוא נפתלי.

אלא שלעומת הראיות הקושרות את הנאשם לחזרה לזירת האירוע בעת שהותו של המתלונן בתחנת המשטרה וביצוע הגניבה מהדירה, אין כל ראיה או טענה כי נפתלי יצא מהתחנה באותו זמן.

כמו כן, לא ניתן לטעון כי הכסף נגנב על-ידי נפתלי **במהלך** החיפוש, מכיוון שמעטפת הכסף הוחזרה למגירה על-ידי המתלונן לעיני שוטרי הצוות סמוך לפני יציאתם המשותפת מהדירה.

זאת ועוד, מעבר למכלול הראיות אשר הובאו לעיל ואשר קושרות את הנאשם, ולא את נפתלי, למעשי העבירות המיוחסים לו בכתב האישום, לא מצאתי כל ראיה **מהותית** המפלילה את נפתלי באותם מעשי העבירות או המקימה חשד **סביר** נגד נפתלי.

נוסף על כך, **עדויות של נפתלי הייתה מהימנה בעיניי.**

כזכור, נפתלי שהה בחו"ל בזמן החקירה, אולם ביקש להיחקר בקונסוליה (ראו **ת/41-ת/42**; ועדותו של בביצקי בעמ' 106-107). בפועל, נפתלי לא נחקר בפרשה זו, אך העיד מטעם בית המשפט. נפתלי הכחיש בתוקף כל קשר לגניבה, אף לנוכח הצהרת התובע כי לא יעשה שימוש בתשובות שימסור, גם אם יהיה בתשובותיו משום הפללה עצמית.

אמנם, מזכ"ד שערך בביצקי עולה כי בעקבות "אירוע אמינות" של נפתלי, הוחלט על העברתו מהמרחב (**ת/41**). עם זאת, הראיות שהובאו בפני מצביעות על כך שאותו "אירוע אמינות" קשור לשקר שמסר נפתלי למפקדיו במשטרה במקום שירותו באזור המרכז, בקשר למיקומו של האוטובוס בדרכו לתחנה, מירושלים לאזור המרכז; ונפתלי למעשה גם הודה בעדותו בבית המשפט כי הוא עשה מעין "שביתה איטלקית" והחל לאחר במתכוון, וזאת כיוון שבמשטרה סירבו להעביר אותו לשרת בירושלים למרות הקושי שלו להגיע מירושלים לאזור המרכז. נפתלי הדגיש בעדותו ש"אירועי האמינות" המיוחסים לו נגעו אך ורק לאיחורים ולשקרים שמסר בגין אותם איחורים. בפועל, גם עד ההזמה מטעם ההגנה, פקד גיל הרוש - שעדותו בכללותה היתה מגמתית מאוד לטובת הנאשם - לא הזים את תוכן עדותו של נפתלי ולא הצביע על אירועי אמינות ספציפיים נוספים מלבד בעניין סיבת האיחורים שעליהם העיד כאמור גם נפתלי, אלא טען באופן סתמי כי נפתלי אינו מהימן "באופן כללי".

כאן המקום לציין כי אי הדיוקים שהתגלו בעדותו של נפתלי נגעו בעיקר לנושא המפתחות של הדירה והם אינם מהותיים כלל לענייננו; ובעדותו אף לא היתה כל ראיה המפלילה את הנאשם. כך, למשל, נפתלי מסר שהמפתחות נתפסו כמוצג, אף שבפועל הם לא נתפסו כמוצג, וכן נפתלי מסר ששי דווקא - ולא הנאשם - נעל

השופט נ' סולברג (15.2.2016); עניין בר, בפסקה 47 לפסק-דינו של כב' השופט ע' פוגלמן ביחס לאישום הראשון].

33. **במקרה דנן**, אין בפיו של הנאשם הסבר משכנע ומהימן לכבישת עדותו, דהיינו - מדוע בתחילת החקירה טען כי לא חזר לכתובת הדירה כלל.

בנסיבות המקרה דנא, טענת הנאשם כי היה לחוץ בחקירה וכי חשש שעובדת חזרתו לכתובת הדירה תחשיד אותו בביצוע העבירות, אינה בגדר הסבר סביר ומהימן לכבישת גרסתו. זאת, שכן, **ראשית**, עיון בתמלילי החקירה וצפייה בדיסק החקירה מלמדים כי האווירה בחדר החקירות היתה נינוחה למדי; **שנית**, ניתנו לנאשם במהלך החקירה **מספר רב של הזדמנויות** לחזור בו מגרסתו השקרית, אך הוא לא עשה כן עד לאחר שהוטחו בו הראיות המפלילות החותכות, וגם זאת לא באופן מידי אלא בחלקה השני של החקירה השניה במח"ש (לאחר הפסקה לצורך דיון בערר, ארוחת ערב ושיחה פתוחה עם החשוד-הנאשם); **ושלישית**, בשים לב לכך שבטרם חזר בו מכבישת הגרסה בחקירתו במח"ש, הנאשם כאמור לא רק כבש את גרסתו אלא גם שיקר וטען שכביכול נסע לכתובת אחרת כדי לרכוש סיליקון לתיקון נזילה בדירתו השכורה.

נוסף על כך, הנאשם היה מודע לחומרת החשדות נגדו, ולפיכך אין זה סביר שהנאשם נמנע מלמסור הסברים שיש בהם כדי לנקות אותו מן החשדות החמורים. הדברים יפים במיוחד אם הנאשם היה מודע לכך שהמערכת המשטרית מתעדת את מסלול נסיעתו בקטנוע, כטענת ההגנה.

34. **מעבר לכך** שגרסתו של הנאשם הינה גרסה כבושה אשר באה לאחר מסירה של גרסה שקרית, כאמור, הרי **שגרסתו כשלעצמה אינה מהימנה לגופה ומעלה מספר תהיות:**

ראשית, בתיקו האישי של הנאשם לא נמצאו אזכורים לכך שהוא מאבד תעודות מנוי באופן סידרתי (**ת/8**), כפי שטען להגנתו על מנת להסביר מדוע נמנע מלדווח לשי על אובדן התעודה. אמנם, ההגנה הגישה מסמכים המעידים על כך שפעמיים הוא איבד את תעודת המנוי שלו (**נ/5-6**); אולם, היה זה לפני מספר שנים (בשנת 2011 ובשנת 2015).

יתרה מזו, מהמסמכים לא עולה כי ננקטו נגד הנאשם אמצעים משמעותיים בעקבות הדיווח על אובדן התעודה, אלא אך כי אושרה לו הנפקה של תעודה חדשה. כמו כן, לא הובאה כל ראיה כי ננקטו נגד הנאשם בעבר אמצעים משמעותיים בגין אובדן של תעודה. נוסף על כך, שי מסר בעימות עם הנאשם כי טענת הנאשם שלפיה שי היה מדווח לקצין והנאשם חשש מכך, הינה טענה "מצחיקה" (**ת/26**, עמ' 4-5).

כאן המקום להזכיר כי הנאשם עצמו אישר שאם היה מספר לשי על אובדן התעודה ומבקש ממנו או מאדם אחר להתלוות אליו לכתובת הדירה כדי לחפשה ואם הם היו מוצאים את התעודה - בסופו של דבר לא היה נמסר כל דיווח. הדיווח היה נעשה רק אם התעודה לא נמצאה; וממילא הנאשם התכוון לדווח אם לא היה מוצא את התעודה בעצמו.

בנסיבות אלו, אין זה סביר כי הנאשם יבחר לשקר למפקדו (שי) ולחזור למקום החיפוש בגפו - פעולה אשר היה מודע לכך שהיא אסורה (עמ' 207) ויסתכן בכך שהדבר יתגלה, וכל זאת רק על מנת להימנע מלשתף את שי, אשר אותו הוא מכיר מימים ימימה, באובדן התעודה.

נוסף על כך, כאשר הנאשם יצא לאתר את התעודה שלו, לטענתו, בכתובת הדירה, הוא לא ידע בוודאות האם התעודה אבדה לו מחוץ לדירה או בתוכה. אף אם, לטענתו, מצא את התעודה מחוץ לדירה, היה זה בבחינת חוכמה שלאחר מעשה. לכן, לפי גרסת הנאשם עצמו, הוא למעשה הסתכן בכך שחזר לכתובת הדירה על מנת לאתר את ארנקו, כאשר הוא מודע לכך שהמערכת המשטרית מתעדת את מסלול נסיעתו ואת זהותו כנהג, וזאת רק עבור הסיכוי שהארנק

ימצא מחוץ לדירה, כאשר באותה מידה הארנק עשוי היה להימצא בתוך הדירה ואז הסיכון שנטל על עצמו היה מיותר.

שנית, גם אם היתה מתקבלת הטענה של הנאשם שחשש לספר לשי כי הארנק והתעודה אבדו לו, הרי שלכל הפחות מתבקש היה שישאל את חבריו האחרים לצוות האם הבחינו בארנק או בתעודה, בטרם יחל בחיפושים אחרים מחוץ לתחנה, ובפרט בטרם ישוב לכתובת הדירה בגפו; אלא שהנאשם כלל לא שאל.

שלישית, כזכור, בתחילת החקירה במח"ש הנאשם לא שלל את האפשרות שלאחר שמסר את המפתח למתלונן על מנת שהאחרון ינעל את הדירה, המפתח חזר לידי. לעומת זאת, רק בהמשך טען הנאשם, באופן חד משמעי וללא כל הסתייגות, כי המפתח לא הגיע לידי לאחר מכן אלא נותר בידי של המתלונן או הועבר לשוטר אחר.

35. כאן המקום להוסיף שהנאשם **שינה את גרסתו, בין היתר, גם ביחס למצבו הכלכלי,** וזאת בד בבד עם שינוי גרסתו בקשר לחזרה לכתובת הדירה: בחלקה הראשון של החקירה השנייה במח"ש מסר הנאשם כי "אני יש לי מספיק כסף, לאבא שלי יש עסקים, אולם אירועים, קניית קרקע, לא חסר לי"; ואילו בחלקה השני של החקירה (וזאת, כאמור, לאחר הפסקה לצורך דיון בערר, ארוחת ערב ושיחה פתוחה עם החשוד-הנאשם), לאחר שהנאשם אישר כי חזר לכתובת הדירה (סמוך לאחר סיום החיפוש), הוא ציין בקשר למצבו הכלכלי כי הוא לווה 150,000 ₪ וכי "לפני חודש וחצי חודשים היה לי עיקול על החשבון... פרסתי את זה לתשלומים".

36. כאמור, **הסניגור טען** כי "מערכת תמונת נוף היא לא חסויה. הנאשם גם מסר שהוא יודע שהצ'יפ מתעד גם את הנסיעה, הוא יודע שהצ'יפ מתעד גם את מהלך הנסיעה ואת דרך הנסיעה. הוא פשוט לא ידע שקוראים למערכת הזאת תמונת נוף".

מכאן משתמע שלדעת ההגנה, אין זה סביר שהנאשם עשה שימוש בקטנוע המשטרתי על מנת לבצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, בשעה שהוא יודע כי מסלול נסיעתו מתועד במערכת המשטרית.

מנגד, לטענת המאשימה, הנאשם לא ידע כי המערכת המשטרית "תמונת נוף" מתעדת את מסלול הנסיעה של הקטנוע וסבר כי רק זהותו ואופן נסיעתו מתועדים אך לא מסלול הנסיעה.

עיון בתמלילי החקירה של הנאשם במח"ש אינו יכול ללמד כי **בזמן אמת,** בעת שהנאשם חזר לזירת האירוע, היה הנאשם מודע לקיומה של המערכת המשטרית המתעדת את מסלול הנסיעה של הקטנוע.

זאת ועוד, הדעת נותנת כי אילו ידע הנאשם בחקירתו במח"ש שהמערכת המשטרית "תמונת נוף" מתעדת גם את מסלול נסיעתו של הקטנוע, סביר להניח שלא היה משקר ומכחיש בתוקף בתחילת חקירתו במח"ש שהוא נסע לכתובת הדירה.

נוסף על כך, גם אם הייתי מקבל את טענת ההגנה כי הנאשם היה מודע לקיומה של המערכת המתעדת את מסלול הנסיעה של הקטנוע (אף שלא בשמה) - אין בכך כדי לשלול שהנאשם בחר להסתכן במודע בעת חזרתו לזירת האירוע, ומכל מקום אין בכך כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו, לנוכח מכלול הראיות הנסיבתיות דלעיל.

כאן המקום להתייחס לטענה נוספת של ההגנה, שלפיה משך הזמן שבו שהה הנאשם בכתובת הדירה - כארבע דקות - מתאים לגרסתה הנאשם כי חיפש את ארנקו ואינו מתאים כביכול לעמדת המאשימה שהוא נכנס לדירה וגנב את התכשיטים ואת הכסף. אין לקבל טענה זו, כיוון שהנאשם ידע מהו מיקומם המדויק של הכסף ושל התכשיטים בדירה, ובניגוד לטענת ההגנה, התכשיטים "המזויפים" היו מלכתחילה בשקית נפרדת מהתכשיטים היקרים האחרים.

סיכום ומסקנות

37. **לסיכום**, כאמור, עדותו של המתלונן היתה מהימנה בעיניי וכך גם עדותו של נפתלי.

מנגד, עדותו של הנאשם לא הייתה מהימנה בעיניי, והסבריו של הנאשם לראיות הנסיבותיות שפורטו לעיל, כי חזר רק לכתובת הדירה על מנת לחפש את ארנקו שאבד, אינם מהימנים ואינם סבירים; וזאת, ממכלול הטעמים שהובאו בהרחבה לעיל.

בפועל, הנאשם לא הרים את הנטל הטקטי המוטל עליו בנסיבות כוללות אלו ולא סיפק כל הסבר חלופי, סביר ומהימן, לראיות הנסיבותיות, אשר יש לו עיגון במסכת הראייתית - הסבר אשר עשוי היה להטיל ספק סביר בהנחה המפלילה העומדת נגדו [ראו למשל והשוו: ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 לחוות דעתו של כב' השופט י' עמית(11.11.2012); ע"פ 5459/09 שוורץ נ' מדינת ישראל (20.7.2015); יעקב קדמי **על הראיות** (חלק רביעי, תש"ע-2009), בעמ' 1715-1717 והפניות שם].

למעשה, ממכלול הראיות לא עולה כל אפשרות סבירה אחרת מלבד היות הנאשם זה שפרץ לביתו של המתלונן וגנב את הכסף והתכשיטים.

בהעדר הסבר מהימן וסביר מצד הנאשם ובהעדר כל אפשרות סבירה אחרת העולה מן הראיות הנסיבותיות, הרי שממכלול הראיות הנסיבותיות, בצירוף שקרי הנאשם בחקירתו - שהנם שקרים מהותיים שאין להם הסבר מהימן וסביר - עולה כי המסקנה ההגיונית האחת והיחידה היא שהנאשם התפרץ לביתו של המתלונן, באמצעות המפתח שהופקד בידיו במסגרת תפקידו כבלש במשטרת ישראל, וגנב את הכסף ואת התכשיטים מהדירה של המתלונן, והדבר הוכח במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, דהיינו מעבר לכל ספק סביר.

התייחסות תמציתית ליסודות העבירות של גניבה בידי עובד ציבור ושל התפרצות

38. סעיף 390 לחוק העונשין, שכותרתו היא "גניבה בידי עובד הציבור", קובע כי "**עובד הציבור הגונב דבר שהוא נכס המדינה או דבר שהגיע לידיו מכוח עבודתו, וערכו עולה על אלף שקלים חדשים, דינו - מאסר עשר שנים**".

במקרה דנא, מטבע הדברים, הנאשם, אשר שימש ביום האירוע בתפקיד בלש במשטרת ישראל, היה עובד ציבור.

כאמור, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם גנב את הכסף ואת התכשיטים מהדירה של המתלונן וכן כי ה"דבר" שנגנב על ידי הנאשם "הגיע לידיו מכוח עבודתו" - בעקבות החיפוש בביתו של המתלונן, שבו נטל הנאשם חלק בתוקף תפקידו כבלש משטרי.

כמו כן הוכח שהנאשם גנב "דבר" אשר "ערכו עולה על אלף שקלים חדשים", שכן מעטפת הכסף לבדה (ללא התכשיטים) כללה כ-7,500 ₪.

39. באשר לעבירה של התפרצות למקום מגורים, חוק העונשין קובע כי:

"405 (א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.

....

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ.

...

406. (א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה

לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ

מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."

במקרה דנן, כפי שעולה מהמפורט לעיל, הראיות שהובאו במשפט מוכיחות מעבר לספק סביר כי הנאשם התפרץ, באמצעות המפתח, לדירה של המתלונן ("מקום המשמש למגורי אדם"), וזאת "בכוונה לבצע גניבה" של הכסף והתכשיטים, שאליהם נחשף סמוך לפני כן במהלך החיפוש בדירה שבו נטל חלק.

טענות ההגנה למחדלי חקירה

40. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, בין היתר, כי נפלו פגמים ומחדלים רבים במהלך החקירה, בעיקר כמפורט בפסקה 17 לעיל - אשר פגעו באופן ממשי בהגנה וביכולת הנאשם להתגונן ולהצביע על חפותו.

41. אקדים ואציין כי, **ככלל**, גם כאשר בית המשפט משתכנע כי היו מחדלי חקירה או פגמים בחקירה, עובדת קיומם של המחדלים או של הפגמים אין בה, כשלעצמה, כדי להוביל לזיכויו של נאשם בדין. על בית המשפט לבחון האם חרף קיומם של המחדלים או של הפגמים בחקירה, הוכחה אשמתו של נאשם בעבירות שיוחסו לו במידת הוודאות הנדרשת בפלילים. עם זאת, כאשר קיימים מחדלים חמורים או מהותיים בחקירה, אפשר כי יהיה בהם כדי ליצור חשש שמא קופחה הגנתו של נאשם, אם התקשה בעטיים להתמודד כראוי עם חומר הראיות שהצטבר כנגדו, או להוכיח את נכונות גרסתו, או למצער להצביע על קיום ספק סביר בשאלת אשמתו. נפקותו של המחדל או של הפגם בחקירה תיבחן בשים לב למכלול הראיות, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל מקרה לגופו. **המבחן** לענין טענות למחדלי חקירה הוא אפוא: **"האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו ... על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות... נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין"** [ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, בפסקה ז(2) לחוות-דעתו של כב' השופט א' רובינשטיין (18.5.2006) (להלן: "עניין אלחורטי"); וראו גם והשוו: ע"פ 173/88 אסרף נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 785, 792 (1990); ע"פ 5104/06 בניירישליל נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 לפסק-דינה של כב' השופטת ע' ארבל (21.5.2007); ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 לפסק-דינו של כב' השופט א' א' לוי (13.5.2009); ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 לפסק-דינו של כב' השופט י' דנציגר (18.10.2012); ע"פ 4879/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 לפסק-דינה של כב' המשנה לנשיא (כתוארה אז) מ' נאור (3.11.2014); ע"פ 4226/11 אבו חדיר נ' מדינת ישראל, בפסקה נ"ב לפסק-דינו של כב' המשנה לנשיא א' רובינשטיין (15.2.2016); ע"פ 2350/15 שהאב נ' מדינת ישראל, בפסקה 22 לפסק-דינה של כב' השופטת ע' ברון (1.12.2016)].

42. **במקרה דנן**, מחדלי החקירה הקשורים בבדיקת המצלמות הוסברו באופן משכנע על ידי החוקר בביצקי: "אם אני אלך לפי הסברה שלך יכולתי להוריד מצלמות מכל אזור המגורים של, זו פעולת חקירה שיכול להיות שהיא בעולם דמיוני יכולה לעזור לתיק החקירה. בעולם שאנחנו נמצאים אתה בסופו של דבר בסד זמנים ולא הכל אתה מספיק לעשות" (עמ' 148).

ביחס לטענות ההגנה למחדלי חקירה הקשורים במצבו הכלכלי של הנאשם ובפעולות שביצע בחשבונו ("חברי אומר שהחשבון היה מעוקל. איפה אסמכתא?"; בעלת הדירה של הנאשם לא נחקרה בקשר לתשלום החשבונות על-ידי הנאשם; "חוקרי המאשימה היו צריכים לבדוק דפי חשבון, ... לפחות מהאירוע והלאה, לראות אם יש איזושהי טרנסקציה חריגה של כספים...") - **אכן** ניתן היה לבצע פעולות חקירה נוספות במישור זה, שחלקן צוינו ע"י ב"כ הנאשם. **עם זאת**, אין מדובר בפעולות חקירה מהותיות להשגת ראיה משמעותית; נוסף על כך וחשוב מכך, לגבי חשבונו של הנאשם - אין מדובר בראיה אשר אינה מצויה בשליטתו.

באשר לטענה כי "הכי חמור שבסופו של דבר מי שחקר את נפתלי היה אנחנו פה בבית המשפט" - **אמנם** אין חולק שנפתלי לא נחקר על ידי מח"ש אלא מסר את גרסתו לראשונה בבית המשפט, כעד מטעם בית המשפט; כמו כן, אין חולק כי נפתלי, אשר שהה בארה"ב, הציע לחוקרים לגבות ממנו עדות שם וכי הדבר לא נעשה. **אולם**, גם אם היה על החוקרים לגבות עדות מנפתלי זמן קצר לאחר האירוע, ואף שגרסתו של נפתלי הובאה בפני בית המשפט באיחור ניכר ובסיום פרשת ההגנה, לא מצאתי כי בגין כך קופחה הגנת הנאשם או התעורר ספק סביר בדבר אשמתו. בהקשר זה יש להזכיר שנפתלי העיד בבית המשפט לאחר שב"כ המאשימה הצהיר כי אל לנפתלי לחשוש מפני הפללה עצמית וכי הוא יכול להעיד באופן חופשי שכן לא יעשה כל שימוש בתוכן עדותו כנגדו.

אמנם, כפי שציין ב"כ הנאשם, בפועל לא נשלח חוקר מז"פ לדירה לצורך "דוח מז"פ... ששולל או מאשש את האפשרות לפרוץ לדירה", והחוקרים הסתמכו על דבריו של המתלונן שלפיהם אין סימני פריצה בדירה. **עם זאת**, המתלונן (שכאמור, עדותו היתה מהימנה בעיניי) מסר לחוקרים (גם) תצלומים של הפתחים בדירה (ת/39); **ובהתחשב במכלול הראיות הקיימות** בתיק ושפורטו לעיל, לא היה בהעדרה של פעולת החקירה הנ"ל כדי לקפח את הגנת הנאשם ואין בכך כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו.

בנסיבות המקרה דנן, לא מצאתי לייחס משקל של ממש לטענות ההגנה כי לא נערך עימות בין הנאשם למתלונן, אלא רק "הטחה" של דברי המתלונן בפניו של הנאשם (ת/28, קובץ ג עמ' 15-16); וכן כי קופסת התכשירים לא נבדקה ו"אולי היו מוצאים בה טביעות אצבע נוספות של גורם שלישי כלשהו?".

43. **כמו כן, כידוע** וכפי שהובהר בפסיקה, **אין צורך שהתביעה תציג את הראיות המקסימליות האפשריות**, כי אם די בכך שתציג ראיות המוכיחות את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר [ראו למשל והשוו: ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 ג (25.5.1994); עניין אלחורטי, בפסקה 2] (לחוות-דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין).

44. על כן, לנוכח כל האמור לעיל, אני סבור שבמקרה שלפנינו לא היו מחדלי חקירה משמעותיים; ומכל מקום, לא היו מחדלי חקירה מהותיים; ובוודאי שהגנת הנאשם לא קופחה או נפגעה; ולנוכח התשתית הראייתית הכוללת, אין בכל טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה, כמפורט לעיל, כדי ליצור ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.

סוף דבר

45. סוף דבר, **אשמתו של הנאשם** בשתי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום **הוכחה מעבר לכל ספק סביר**.

על כן, **יש להרשיע את הנאשם בעבירה של גניבה בידי עובד ציבור ובעבירה של התפרצות למקום מגורים - כמיוחס לו בכתב האישום**.

ניתנה היום, כ"ג אייר תשע"ט, 28 מאי 2019, במעמד הצדדים.

מרדכי לוי, שופט